

La Comédiathèque

ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ «ΤΟ ΤΕΡΜΑ»

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Το παρόν κείμενο διατίθεται δωρεάν για ανάγνωση.

Πριν από οποιαδήποτε δημόσια παράσταση του έργου, απαιτείται προηγούμενη άδεια και καταβολή των προβλεπόμενων πνευματικών δικαιωμάτων. Η υποχρέωση αυτή ισχύει τόσο για επαγγελματικές όσο και για ερασιτεχνικές παραστάσεις, ανεξάρτητα από το αν η είσοδος είναι δωρεάν ή με εισιτήριο.

Η άδεια παράστασης πρέπει να ζητείται από τον συγγραφέα ή από τον αρμόδιο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης πνευματικών δικαιωμάτων στη χώρα όπου θα πραγματοποιηθεί η παράσταση. Επικοινωνία με τον συγγραφέα: <https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ «ΤΟ ΤΕΡΜΑ»

Jean-Pierre Martinez

Μετά από ένα ατύχημα με νεκροφόρα, η άφιξη ενός φέρετρου σε ένα καφέ, που αποδεικνύεται ότι περιέχει ένα νικητήριο λαχείο, αποτελεί την αφορμή για μια ξεκαρδιστική κωμωδία γεμάτη ζωντάνια.

Πρόσωπα

Χαρίλαος : ιδιοκτήτης
Φρόσω: η γυναίκα του
Ερασμία: η υπάλληλος
Ζήσης: νεκροθάφτης
Ευθύμης: νεκροθάφτης
Ζωή: η κόρη του θανόντος
Νεφέλη: εγγονή του θανόντος
Αιμίλιος: καθηγητής φιλοσοφίας
Ιωσήφ: υδραυλικός
Κίτσα: γυναίκα του θανόντος
Γρηγόρης: ταχυδρόμος
Κωφάλλαλη ζητιάνα
Μαρία: Κοπέλα αλλοπαρμένη
Ιουλία: πελάτισσα στο καφέ
Σοφία: πελάτισσα στο καφέ
Αργύρης: πελάτης στο καφέ
Άννα: πελάτισσα και συνάδελφος του Αργύρη
Θανάσης: ο μακαρίτης

Έκδοση με 17 βασικούς ρόλους και μία σύντομη εμφάνιση του νεκρού στο φινάλε. Ο ρόλος του Θανάση μπορεί να παιχτεί από ηθοποιό που εμφανίστηκε νωρίτερα σε άλλη σκηνή. Ο ταχυδρόμος μπορεί να παιχτεί από τον ηθοποιό του υδραυλικού και η κωφάλλαλη πωλήτρια από την ηθοποιό της Κίτσας. Οι ρόλοι των δύο νεκροθαφτών μπορούν να δοθούν και σε γυναίκες. Η διανομή είναι ευέλικτη· υπάρχουν επίσης εκδοχές για μικρότερους θιάσους. Για περισσότερες πληροφορίες, επικοινωνήστε με τον συγγραφέα μέσω της ιστοσελίδας του.

Το σκηνικό είναι ένα λαϊκό καφενείο. Στο κέντρο βρίσκεται ο πάγκος, με την επιγραφή ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ «ΤΟ ΤΕΡΜΑ» από πάνω. Στη μία πλευρά υπάρχει ένα φλιπεράκι και στην άλλη δύο τραπέζια. Πίσω από τον πάγκο, η Φρόσω, η ιδιοκτήτρια, προσπαθεί να λύσει τα σταυρόλεξά της. Δίπλα της ο άντρας της, ο Χαρίλαος. Η Ερασμία, που δουλεύει στο καφενείο, σφουγγαρίζει. Η Μαρία, μια πελάτισσα, κάθεται σε ένα τραπέζι, απορροφημένη στο κινητό της. Η Φρόσω σηκώνει το κεφάλι από το σταυρόλεξο.

Φρόσω – «Θέλει το κοινό του». Πέντε γράμματα. Αρχίζει από θ.

Ερασμία – Θέατρο;

Φρόσω – Δεν χωράει.

Χαρίλαος – Μια χαρά είναι το θέατρο.

Ερασμία – Ε, βέβαια! Τι άλλο θα μπορούσε να είναι;

Φρόσω – Το «θέατρο» έχει έξι γράμματα, βρε παιδιά, όχι πέντε! Θα μ' αφήσετε τώρα να σκεφτώ;

Μπαίνει ο ταχυδρόμος.

Φρόσω – Είπαμε «γράμματα» και να ο Γρηγόρης! Τι καλό μας φέρνεις σήμερα;

Γρηγόρης – Καλημέρα, Φρόσω. Ούτε υπουργείο να ήσασταν, τόση αλληλογραφία! (Ακουμπά μια στοίβα γράμματα στον πάγκο.)

Φρόσω – Υπουργείο, λέει... (Δείχνει ειρωνικά τον Χαρίλαο.) Να κι ο υπουργός μας! ΔΕΗ, νερό, τηλέφωνο... Όλοι μαζί μάς θυμήθηκαν! Ένα ουζάκι, όπως πάντα;

Γρηγόρης – Ε όχι και ούζο πρωί πρωί. Πιάσε ένα τσίπουρο.

Φρόσω – Ορίστε.

Το πίνει μονοκοπανιά. Κι αυτή τον κοιτάζει έκπληκτη.

Γρηγόρης – Να σε ρωτήσω κάτι; Ξέρεις καμιά κυρία Καστρινού;

Φρόσω – Καστρινού;

(βγάζει ένα συστημένο)

Γρηγόρης – Μάλιστα κυρία Καστρινού. Μένει στο 13. Στο διπλανό κτίριο.

Φρόσω – Α ναι..

Γρηγόρης – Μόνο που δεν βρήκα το όνομά της στο κουδούνι.

Φρόσω – Δεν μου κάνει εντύπωση...

Γρηγόρης – Σε ποιον όροφο μένει;

Φρόσω – Πριν έμενε στον έβδομο, τώρα πολύ πιο ψηλά...

Γρηγόρης – Δηλαδή σε ποιον όροφο;

Φρόσω – Σε κανέναν. Πέθανε πριν από δεκαπέντε μέρες.

Γρηγόρης – Όχι ρε γαμώτο... *(κοιτάζει τα χαρτιά του)* δηλαδή κάτι σαν μετακόμιση...

Φρόσω – Έτσι μπορείς να το πεις... Μετακόμισε στη λεωφόρο Αναπαύσεως.

Γρηγόρης – Το λέω γιατί έχω ένα συστημένο για εκείνην...

Φρόσω – Α...μάλιστα...

Γρηγόρης – Τι να κάνω τώρα;

Φρόσω – Κι εγώ που να ξέρω;

Γρηγόρης – Μήπως έτυχε να σου αφήσει κάποια διεύθυνση;

Φρόσω – Αφού σου είπα πως πέθανε.

Γρηγόρης – Α..ναι... τι πρόβλημα κι αυτό τώρα...Και εμένα ποιος θα μου υπογράψει το συστημένο;

Φρόσω – Τι να σου πω...

Γρηγόρης – Άρα δεν θα ξανάρθει...

Φρόσω – Το βρίσκω λίγο απίθανο...

Γρηγόρης – Καθόλου δεν με εξυπηρετεί αυτό.

Φρόσω – Σε όλες τις δουλειές το ίδιο συμβαίνει, Γρηγόρη μου. Πάντα υπάρχουν κάτι ενοχλητικοί τύποι που σου κάνουν τη ζωή δύσκολη.

Γρηγόρης – Τι να κάνω τώρα; Μήπως θα μπορούσες να υπογράψεις εσύ στη θέση της;

Φρόσω – Εγώ;

Γρηγόρης – Έλα καλέ, μία μικρή εξυπηρέτηση μεταξύ γειτόνων. Κι έτσι δεν θα χρειαστεί να ξανάρθω.

Φρόσω – Γιατί να ξανάρθεις;

Γρηγόρης – Για να της παραδώσω το συστημένο.

Φρόσω – Μα σου λέω, πέθανε! Καπούτ! Τι δεν καταλαβαίνεις; Αν έχει ένα καλό ο θάνατος, είναι πως δεν σου έρχονται πια συστημένα!

Γρηγόρης – Μάλιστα.

Φρόσω – Άσε ένα ειδοποιητήριο.

Γρηγόρης – Λες;

Φρόσω – Τι είναι πια αυτό το συστημένο; Από την εφορία; Από τον ΕΦΚΑ; Από καμιά τράπεζα;

Γρηγόρης (κοιτάζοντας τον φάκελο) – Από τον ΟΠΑΠ.

Φρόσω – τον ΟΠΑΠ;

Γρηγόρης – Άρα θα είναι καλά νέα.

Φρόσω – Νομίζεις ότι εκεί που είναι, της κάνουν διαφορά τα κακά από τα καλά νέα;

Γρηγόρης – Ναι αλλά, ο ΟΠΑΠ....

Φρόσω – Για να δω... Πράγματι είναι από τον ΟΠΑΠ

Γρηγόρης – Έπαιξε λόττο;

Φρόσω – Δεν ξέρω... Την έβλεπα καμιά φορά εδώ απέξω. Είχε κι ένα σκυλάκι...

Γρηγόρης – Και τι έπαθε;

Φρόσω – Πέθανε, είπαμε!

Γρηγόρης – Και το σκυλάκι;

Φρόσω – Όχι καλέ, αυτή.

Γρηγόρης – Και το σκυλί τι απέγινε;

Φρόσω – Που θες να ξέρω άνθρωπέ μου.

Γρηγόρης – Είναι θλιβερό αυτό. Ένα μικρό σκυλάκι να είναι τώρα ολομόναχο... Δεν καταλαβαίνω όλους αυτούς τους ανθρώπους που παίρνουν ένα ζώο και μετά το παρατάνε.

Φρόσω – Λες να έχει κερδίσει κάνα μεγάλο ποσό;

Γρηγόρης – Αν έχει κερδίσει δεν πρέπει να αργήσει να εμφανιστεί γιατί υπάρχει και μία προθεσμία ξέρεις. Αν κάποιος δεν πάει να πάρει την επιταγή του πριν να λήξει η προθεσμία τα χάνει όλα. Και το ποσό ξαναπαίρνει στο παιχνίδι...

Φρόσω – Πω τι κρίμα...

Γρηγόρης – Τι κάνουμε λοιπόν;

Φρόσω – Κάνουμε;

Γρηγόρης – Αφού είπες πως είναι κρίμα.

Φρόσω – Καλά, με έπεισες. Θα υπογράψω.

Η Φρόσω υπογράφει την απόδειξη παραλαβής και ανοίγει τον φάκελο. Ο Γρηγόρης περιμένει ανυπόμονα.

Γρηγόρης – Λοιπόν;

Φρόσω – Είναι μία επιστολή απόλυσης.

Γρηγόρης – Δηλαδή δεν είναι επιταγή;

Φρόσω – Δούλευε στον ΟΠΑΠ. Την ενημερώνουν πως έληξε η σύμβασή της.

Γρηγόρης – Έλα ρε γαμώτο... Όχι μόνο δεν κέρδισε το λόττο αλλά έχασε και τη δουλειά της. Δεν είναι καθόλου αστείο. Άντε να βρεις δουλειά στις μέρες μας...

Φρόσω – Κυρίως αν είσαι πτώμα.

Γρηγόρης – Και βεβαίως δεν κερδίζουν ποτέ άνθρωποι σαν κι εμάς το λόττο ε; Άνθρωποι που έχουν πραγματικά ανάγκη.

Φρόσω – Όχι..

Γρηγόρης – Χθες διάβασα στην εφημερίδα ένα άρθρο για έναν τύπο που κέρδισε 8 εκατομμύρια στο λαχείο και λέει πως δεν έχει αλλάξει τίποτα στη ζωή του και ζει όπως πριν. Μα είναι δυνατόν;

Φρόσω – Τι να σου πω...

Γρηγόρης – Άκου λέει να μην αλλάξει τίποτα στη ζωή του. Είναι άδικο. Κάποιοι άνθρωποι δεν θα έπρεπε να κερδίζουν τίποτα και ποτέ.

Φρόσω – Έτσι όπως...

Γρηγόρης – Λοιπόν δεν έχω καιρό για κουβέντες, πρέπει να συνεχίσω τη γύρα μου.

Φρόσω – Κι αυτό τι να το κάνω;

Γρηγόρης (φεύγοντας) – Ό,τι θέλεις κάν' το. Εγώ ξεμπερδεψα. (Ο Γρηγόρης βγαίνει. Μπαίνει ο Αιμίλιος με τσάντα και βιβλία.)

Χαρίλαος – Βρε καλώς τον κύριο Αιμίλιο.

Αιμίλιος – Χαίρετε...έναν καφέ παρακαλώ.

Χαρίλαος – Ένα τσιπουράκι αντ' αυτού;

Αιμίλιος – Αντ' αυτού ποιανού;

Χαρίλαος (με το μπουκάλι στο χέρι) – Αντί για καφέ. Σας βλέπω κάπως νευρικό, κύριε Αιμίλιε. Ο καφές σάς κάνει χειρότερα. Ένα τσιπουράκι θα σας χαλαρώσει.

Αιμίλιος – Όχι ευχαριστώ. Πρέπει να παραδώσω μάθημα σε λίγη ώρα.

Χαρίλαος – Και λοιπόν; Θα σας κάνουν αλκοτέστ οι μαθητές σας;

Αιμίλιος – Τώρα που το λέτε.... Γιατί όχι;

Ο Χαρίλαος σερβίρει τσίπουρο στον Αιμίλιο και, με την ευκαιρία, βάζει και στον εαυτό του. Η Μαρία σηκώνεται για να φύγει, βλέπει τον Αιμίλιο, χαμογελά και τον πλησιάζει.

Μαρία – Με θυμάσαι;

Αιμίλιος – Όχι

Μαρία – Έχουν περάσει κάποια χρόνια βέβαια αλλά...

Αιμίλιος – Τώρα που σε βλέπω καλύτερα... Κάτι μου θυμίζεις.

Μαρία (παρεξηγημένη) – Ίσως;

Αιμίλιος – Δηλαδή ναι, τώρα μου ήρθε. Τι κάνεις;

Μαρία – Μια χαρά εσύ; Τι κάνεις εδώ;

Αιμίλιος – Τίποτα το σπουδαίο.

Μαρία – Δηλαδή άλλαξα τόσο πολύ;

Αιμίλιος – Μα γιατί το λες αυτό;

Μαρία – Γιατί πριν από λίγο έδειξες πως δεν με γνώρισες.

Αιμίλιος – Σου ζητάω συγγνώμη απλώς δεν περίμενα να σε δω εδώ.

Μαρία – Πάντως εσύ δεν άλλαξες καθόλου.

Αιμίλιος (κολακευμένος) – Σε ευχαριστώ πολύ.

Μαρία – Λοιπόν πως πας;

Αιμίλιος – Τα ίδια και τα ίδια...

Μαρία – Πολυλογάς όπως πάντα...(γελάει) Είσαι καιρό εδώ;

Αιμίλιος – Όχι, μόλις ήρθα.

Μαρία – Πρέπει να φύγω, αλλά χάρηκα πάρα πολύ που σε ξαναείδα.

Αιμίλιος – Κι εγώ πολύ.

Μαρία – Ελπίζω να τα ξαναπούμε.

Αιμίλιος – Να μη χαθούμε.

Μαρία – Να φιληθούμε όπως παλιά;

Αιμίλιος – Γιατί όχι;

Ορμάει και τον φιλάει στο στόμα σε ένα κινηματογραφικό φιλί. Αυτός μένει κόκκαλο.

Μαρία – Τα ξαναλέμε σύντομα Πέτρο μου.

Αιμίλιος (στην αρχή χαμένος) – Ναι τα λέμε.... (αφού μένει μόνος) Πέτρο;

Ο Χαρίλαος ξαναβάζει δύο τσίπουρα ένα σε αυτόν κι ένα στον Αιμίλιο. Δύο γυναίκες μπαίνουν

Ιουλία – Ένα ντεκαφεϊνέ με μία ζάχαρη όπως συνήθως.

Σοφία – Εγώ θα πάρω έναν καπουτσίνο και ξαναρχίζω από αύριο τη δίαιτά μου.

Ιουλία – Πότε την ξεκίνησες;

Σοφία – Χθες...(βλέπει κάτι άνδρες να περνάνε απ' έξω κι αρχίζει να βάφεται.)

Χαρίλαος (διαβάζοντας εφημερίδα) – Η υπηρεσία μετανάστευσης θα δώσει άδειες εργασίας σε νέους μετανάστες... (Στον Αιμίλιο.) Οι μετανάστες είναι σαν τα πιτ μπουλ: εξαιτίας λίγων κακών, την πληρώνουν όλοι. (Πίνει τσίπουρο.) Παράξενη γεύση έχει αυτό το τσίπουρο. Δεν συμφωνείτε;

Αιμίλιος – Η αλήθεια είναι πως δεν είναι και πολύ δυνατό...

(Πάει να βάλει το μπουκάλι στο ράφι και βλέπει πως είναι σχεδόν άδειο)

Χαρίλαος – Δεν είναι δυνατόν! Μέχρι χθες ήταν σχεδόν γεμάτο. Δεν το ήπια εγώ όλο αυτό. *(Παίρνει έναν μαρκαδόρο και μαρκάρει πάνω στην ετικέτα τη στάθμη.)*

Ιουλία – Εσύ πιστεύεις στον Θεό;

Σοφία – Εξαρτάται από τη μέρα. Αλλά βλέποντας αυτούς τους πυροσβέστες απέξω, νομίζω πως μόλις ξαναβρήκα την πίστη μου!

Ιουλία – *(ανήσυχη)* Τι έχει αρπάξει πουθενά φωτιά;

Σοφία – Και τι φωτιά! Είναι δυο κούκλοι που κάθονται απέναντι. Δεν τους βλέπεις;

Ιουλία – Όχι δεν βλέπω τίποτα...

Σοφία – Είναι κάτι κούκλοι, με κάτι σώματα... Τι μανάρια είναι αυτά καλέ;

Ιουλία – Που το ξέρεις ότι είναι πυροσβέστες;

Σοφία – Καλά ολόκληρο πυροσβεστικό όχημα παρκαρισμένο δεν το βλέπεις;

Ιουλία – Μάλλον πρέπει να πάρω καινούριους φακούς επαφής.

Σοφία – Θέλεις φακούς για να δεις ολόκληρο φορτηγό;

Ιουλία – Έχω την εντύπωση πως δεν βλέπω καλά. Ακόμη κι εσένα σε βλέπω θολά.

Σοφία – Εγώ πάλι που βλέπω τζάμι, σου λέω ότι πραγματικά χάνεις.

Ιουλία – Ακριβώς. Αυτή τη στιγμή σχεδόν δεν βλέπω!

Σοφία – Κοίτα τι μαυρισμένοι που είναι! Μου φαίνονται όμως λίγο κουρασμένοι.

Ιουλία – Κι εγώ κουράστηκα να βλέπω έτσι θολά.

Σοφία – Ίσως να έρχονται από κάποια αποστολή. *(με πομπώδες ύφος)* Γενναίοι πολεμιστές, μέσα στην κάπνα έχοντας την αίσθηση της ολοκλήρωσης και του καθήκοντος. Βάζουν τη ζωή τους σε δεύτερη μοίρα.

Ιουλία – Λες να ξέχασα να βάλω τους φακούς μου;

Σοφία – Τους φαντάζομαι με τους τεράστιους πυροσβεστικούς σωλήνες τους να παλεύουν όλη νύχτα με τις φλόγες...

Ιουλία – Μισό λεπτό, να το ελέγξω. *(Βάζει το δάχτυλο στο μάτι της.)*

Σοφία – Ούτε μια ματιά δεν μας έχουν ρίξει. Είναι απίστευτο, λες και μόλις παντρευτούμε δεν μας βλέπουν και τόσο καλά και μετά από καμιά δυο εγκυμοσύνες γινόμαστε πλέον εντελώς αόρατες.

Ιουλία – Κι όμως.... (ψάχνοντας ακόμη με το δάχτυλο)

Σοφία – Τι θλίψη! Φεύγουν...

Ιουλία – Δεν είναι δυνατόν

Σοφία – Μα ναι σου λέω, κοίτα εκεί.

Ιουλία – Ωχ, όχι! Έβαλα και τους δύο φακούς στο ίδιο μάτι! (Η Σοφία την κοιτάζει άναυδη.)

Σοφία – Τι γίνεται επιτέλους με τον καφέ μας; Πρέπει να τον καλλιεργήσουν πρώτα;

Χαρίλαος (φέρνοντας τους καφέδες) – Σιγά, δεν πήραμε και φωτιά!

Ο Αιμίλιος πίνει ακόμη ένα τσίπουρο και πνίγεται την ώρα που βλέπει να μπαίνουν μέσα ντυμένες στα μαύρα η Ζωή και η κόρη της η Νεφέλη. Η Νεφέλη κι ο Αιμίλιος κοιτάζονται με νόημα φευγαλέα. Η Ζωή δεν παίρνει χαμπάρι. Ο Αιμίλιος χώνεται πίσω από μια εφημερίδα. Οι δύο γυναίκες κάθονται

Ζωή – Τι φρίκη εδώ μέσα

Νεφέλη – Είναι κάπως πιο λαϊκό

Ζωή – Είναι εντελώς παρακμιακό

Νεφέλη – Είναι το μόνο καφενείο απέναντι από το νεκροταφείο, μην περιμένεις να σφύζει από ζωή.

Φρόσω – Τι θα πάρετε κυρίες μου;

Ζωή – Ένα τσάι με....(κοιτάζει αηδιασμένη γύρω της) ένα τσάι σκέτο.

Νεφέλη – Μία λεμονάδα.

Ζωή – Καφενείο «Το Τέρμα»... Δεν είναι λίγο μακάβριο όνομα για καφενείο απέναντι από νεκροταφείο;

Νεφέλη – Θα προτιμούσες να το λένε «Ο Μακαρίτης»;

Ζωή – (αναστενάζοντας) Δεν ήταν σκωληκοειδίτιδα τελικά...

Νεφέλη – Σκωληκοειδίτιδα στα 75 του! Να μπερδεύεις μία κίρρωση του ήπατος με σκωληκοειδίτιδα δεν σε κάνει και βασιλιά της διάγνωσης...

Ζωή – Ήταν ακόμη ειδικευόμενος ο καημένος ο γιατρός. Και με τον μισθό που παίρνουν... Πάντως δεν υπήρχε σωτηρία. (Μια παύση.) Δεν μπορώ να πιστέψω ότι πέθανε ο παππούς σου.

Νεφέλη – Να σου θυμίσω ότι, πριν γίνει παππούς μου, ήταν πατέρας σου.

Ζωή – Ναι αλλά η αλήθεια είναι πως πάντα δυσκολευόμουν τόσο πολύ να επικοινωνήσω μαζί του.

Νεφέλη – Τώρα λύθηκε το ζήτημα μια και καλή.

Ζωή – Έχω μία φίλη που έκανε 15 χρόνια ψυχανάλυση για να μπορέσει να βελτιώσει την επικοινωνία και τη σχέση διαλόγου με τον πατέρα της. Δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια το φαντάζεσαι;

Νεφέλη – Και;

Ζωή – Στα 15 χρόνια ο πατέρας της πέθανε.

(Η Νεφέλη και ο Αιμίλιος ρίχνουν κλεφτές ματιές)

Νεφέλη – Η γιαγιά;

Ζωή – Εδώ ξεχνούσε ότι ήταν παντρεμένη. Πώς να της εξηγήσουμε τώρα ότι έμεινε χήρα; Δεν είναι και ό,τι πιο ευχάριστο...

Νεφέλη – Ναι η αλήθεια είναι πως σπάνια βρίσκει κανείς ευχάριστη κηδεία.. Το ήξερες εσύ πως ο παππούς είχε κλείσει συμφωνία με γραφείο τελετών;

Ζωή – Όχι

Νεφέλη – Φαντάζεσαι να διαλέγεις από πριν φέρετρο; Πεύκο ή οξιά; Ασημένια ή χρυσά χερούλια; Και τι χρώμα να έχει η φόδρα; Μπρρ... (Ανατριχιάζει.)

Ζωή – Πάντως είναι πρακτικό. Δεν χρειάζεται να τρέχουν οι άλλοι για τίποτε.

Νεφέλη – *(ειρωνικά)* Κι ούτε να πληρώσουν τίποτα.

Η Ζωή βγάζει ένα καθρεφτάκι και κοιτάζεται

Ζωή – Παναγία μου! Αν με συναντούσα στον δρόμο δεν θα με αναγνώριζα! Πηγαίνω να βαφτώ λιγάκι γιατί σε λίγο θα νομίζουν όλοι πως εγώ είμαι το πτώμα...

Η Ζωή πηγαίνοντας προς την τουαλέτα πέφτει πάνω στον Αιμίλιο που προσπαθεί ανεπιτυχώς να κρυφτεί πίσω από ένα βιβλίο του Καντ.

Ζωή – Αιμίλιε; Η Ζωή είμαι! Θυμάσαι; Ήμασταν μαζί στο λύκειο.

Αιμίλιος – (κάνει τον ενθουσιασμένο) Α Ζωή!

Ζωή – Τι γίνεσαι βρε παιδί;

Αιμίλιος – Εγώ στο λύκειο είμαι ακόμη. (Βλέποντας την έκπληξή της.) Ως καθηγητής, εννοείται! (Γελούν αμήχανα.) Κι εσύ;

Ζωή – Εγώ παντρεύτηκα... και μετά χώρισα...

Χαρίλαος *(πίσω από την μπάρα διαβάζοντας την εφημερίδα)* – Κάποιες φορές ένα καλό διαζύγιο είναι καλύτερο από έναν κακό γάμο...

(Τον κοιτάζει άγρια)

Ζωή – Γράφεις ακόμη θεατρικά;

Αιμίλιος – Τώρα γράφω κυρίως βιβλία.

Ζωή – Α θέλω οπωσδήποτε ένα με αφιέρωση.

Αιμίλιος (αμήχανα) – Ναι γιατί όχι.

Ζωή – Κατά τα άλλα; Είσαι παντρεμένος; Έχεις παιδιά;

Αιμίλιος – Όχι είμαι μόνος.

Ζωή – Τι αστείο. Η κόρη μου θα πρέπει να έχει την ηλικία των μαθητών σου... Νάτη εδώ είναι!

Αιμίλιος – Η Νεφέλη! Κοίτα σύμπτωση. Είναι μαθήτριά μου. Δεν ήξερα ότι ήταν κόρη σου...

Ζωή – Έχει το επίθετο του πατέρα της. Εξάλλου είναι το μόνο που μας άφησε πριν την κάνει. Είσαι γυμναστής έτσι δεν είναι; Μου έχει πάρει τα αφτιά για τον γυμναστή τους.

Αιμίλιος (τα χάνει) – Όχι... Φιλολογία και φιλοσοφία διδάσκω.

Ζωή – Α, μάλιστα. Πιο πολύ φιλόλογο θυμίζεις, εδώ που τα λέμε! Και για πες: η κόρη μου δεν τα πάει καλά με τη φιλοσοφία, ε; Θα περάσει επιτέλους στο πανεπιστήμιο; Τρίτη χρονιά προσπαθεί. Μήπως διάλεξε λάθος κατεύθυνση; Ήταν πάντα πιο πρακτικό μυαλό. Κι εδώ που τα λέμε, όλες αυτές οι θεωρίες δεν σε πάνε και πολύ μακριά...

Αιμίλιος – Να δηλαδή.

Ζωή – Αν δεν περάσει ούτε φέτος, θα τη γράψω σε μια ιδιωτική σχολή διοίκησης επιχειρήσεων. Έχω βρει μία πολύ καλή. Ακριβή, βέβαια, αλλά τι να κάνουμε; Άλλωστε, στις μέρες μας μπαίνει ο καθένας στο πανεπιστήμιο!

Νεφέλη – Μαμά:

Ζωή – Δεν είναι εύκολο να μεγαλώνεις μόνη σου ένα παιδί. Όπως είπε και κάποιος για την ανατροφή των παιδιών: «Ό,τι κι αν κάνετε, λάθος θα είναι».

Αιμίλιος – Ο Φρόιντ....

Ζωή – Αφού το λες εσύ... Με συγχωρείτε ένα λεπτό. (Πηγαίνει βιαστικά προς την τουαλέτα.)

Νεφέλη – Δεν ήξερα πως γνωρίζατε τη μητέρα μου.

Αιμίλιος – Ούτε εγώ..

Νεφέλη – Πρέπει οπωσδήποτε να τα πούμε απόψε...για αυτό σας είπα να έρθετε εδώ. Να βρεθούμε στο σπίτι σας;

Αιμίλιος – Άκου, Νεφέλη, αυτό πρέπει να σταματήσει. Είναι πάθος... Εννοώ, λάθος.

Νεφέλη – Λάθος;

Αιμίλιος – Σε λίγο θα δώσεις εξετάσεις. Θα μπεις στο πανεπιστήμιο και θα φύγεις. Εγώ θα μείνω πάλι στην τελευταία τάξη του λυκείου, όπως κάθε χρόνο.

Νεφέλη – Εξετάσεις; Δύο χρόνια τα πάω σκατά επίτηδες για να είμαι στην τάξη σου. Αλλά τώρα ξαφνικά σε βολεύει να περάσω ε; Να με ξεφορτωθείς ώστε την επόμενη χρονιά να βρεις άλλη πιτσιρίκα για να της κάνεις ιδιαίτερα μαθήματα...

(Της κάνει νόημα ικετευτικά να μιλάει πιο σιγά)

Αιμίλιος – Θα μπορούσα να είμαι πατέρας σου!

Νεφέλη – Ακριβώς. Για αυτό θα σου κάνω μήνυση για αποπλάνηση ανηλίκου.

Αιμίλιος – Μα είσαι είκοσι ενός.

Νεφέλη – Καλά λοιπόν για σεξουαλική παρενόχληση.

Αιμίλιος – Σε παρακαλώ, ηρέμησε. Για το καλό σου το λέω.

Νεφέλη – *(ειρωνικά)* Το καλό μου...Είσαι ένα ανθρωπάκι.

(Η Ζωή βγαίνει από την τουαλέτα.)

Ζωή – Τα λέτε; Λοιπόν πρέπει να φύγουμε. Έχω μια κηδεία στα σκαριά. Πέρνα καμιά μέρα από το σπίτι να τα πούμε. *(παιχνιδιάρικα στο αφτί του όλο νόημα)* Να θυμηθούμε ίσως και τα παλιά.... Πάμε Νεφέλη; Και να σου πω, μην μου την κουράζεις πολύ....

Μάνα και κόρη φεύγουν. Ο Αιμίλιος έχει μείνει σαν χαμένος. Ο Χαρίλαος που δεν έχει χάσει λέξη του βάζει λίγο τσίπουρο.

Χαρίλαος – Οι κίνδυνοι του επαγγέλματος....

Αιμίλιος – Μπορώ να βασιστώ στη διακριτικότητά σας; Εδώ παίζεται η δουλειά μου...

Χαρίλαος – Ο καφετζής είναι όπως ο πνευματικός. Ακούει τα πάντα αλλά δεν λέει λέξη. *(Ξαναμπαίνει η Νεφέλη και βάζει κάτι στο χέρι του Αιμίλιου)*

Νεφέλη – Ορίστε! Είναι οι πρώτες εξετάσεις στη ζωή μου που βγαίνουν θετικές. Κι αυτή τη φορά, χάρη σ' εσένα. Κράτα και το αποδεικτικό για ενθύμιο!

Η Νεφέλη φεύγει. Ο Αιμίλιος κοιτάζει το αντικείμενο που του έδωσε: ένα τεστ εγκυμοσύνης. Το δείχνει, έντρομος, στον Χαρίλαο και βγαίνει τρέχοντας πίσω της.

Χαρίλαος – Δύο γραμμές... Δηλαδή δίδυμα;

Η Ερασμία έρχεται από την κουζίνα με ένα περιοδικό. Βεβαιώνεται ότι τα αφεντικά της δεν την προσέχουν, κατεβάζει μονορούφι δύο τσίπουρα και ξαναγεμίζει το μπουκάλι με νερό. Τη στιγμή που ο Χαρίλαος γυρίζει καχύποπτα προς το μέρος της, ανοίγει αθώα το περιοδικό «Κυνηγός και Φύση».

Φρόσω – Σκέφτεσαι να ξεκινήσεις το κυνήγι τώρα;

Ερασμία – Όχι! Είναι για τις αγγελίες... *(την κοιτάνε και οι δύο περίεργα)* Τις αισθηματικές αγγελίες.

Χαρίλαος – Κατάλαβα αντί για μπεκάτσες, κυνήγι ανδρών...

Φρόσω – Και λοιπόν;

Ερασμία – Όπως με τα αυτοκίνητα. Προτού αγοράσεις, θέλεις να κάνεις μια δοκιμαστική βόλτα.

Φρόσω – Και τι έγινες βρήκες κάνα καλό μοντέλο;

Ερασμία – Δυστυχώς στην ηλικία μου με βλέπω για μεταχειρισμένο. Αρκεί να είναι σε καλή κατάσταση.

(Χτυπάει ένα κινητό)

Ερασμία – Δικό μου θα είναι! Ο γιος μου μού χάρισε ένα κινητό αφής τα Χριστούγεννα. Πρέπει να συμβαδίζουμε με την εποχή... Πώς στο καλό το ανοίγουν, όμως;

(την κοιτάνε άναυδοι να πατάει όλα τα κουμπιά μαζί)

Ερασμία *(απαντάει και βάζει σέξι παθιάρικη φωνή)* – Εμπρός...ναι η ίδια...Ω καλημέρα....Ναι ναι.... Πάνω από σαράντα...ναι

(βλέπει ότι την ακούει ο Χαρίλαος και πάει πιο πέρα)

Ερασμία – Δηλαδή κάπου στη μέση... Λίγο πιο κοντά στα πενήντα παρά στα σαράντα... Ναι, είδα τυχαία την αγγελία σας στο «Κυνηγός και Φύση»... Όχι, δεν κυνηγάω... Το ξεφύλλισα στο κομμωτήριο... Όχι, ούτε η κομμωτριά μου κυνηγάει... Διαζευγμένη, ναι... Κι εσείς;... Από τι πέθανε;... Α, τι κρίμα! Θα υπέφερε πολύ... Εννοείται, κι εγώ υπέρ της ευθανασίας είμαι σε τέτοιες περιπτώσεις... Μία ένεση και τελείωσε το μαρτύριο!

(Οι άλλοι δύο έχουν μείνει)

Ερασμία – Ναι, βέβαια... Τεράστιο κενό... Όχι, εγώ δεν έχω ζώο... Έχω όμως έναν γιο δεκαεπτά χρονών. Μην ανησυχείτε, το ίδιο λερώνει το σπίτι... Σας αρέσουν τα παιδιά;... Ε, τώρα πια στην ηλικία μου... Δύσκολο... Κοιτάξτε, επειδή δεν μπορώ να μιλήσω, μήπως θέλετε να περάσετε από το καφενείο «Το Τέρμα»; Όχι, δεν είναι απέναντι από γήπεδο. Από το νεκροταφείο είναι... Ναι... Θα τα πούμε από κοντά.

Η Ερασμία το κλείνει. Ο Χαρίλαος ελέγχει τη γραμμή στο μπουκάλι με το τσίπουρο και πίνει και λίγο.

Ερασμία – Τον κυρ Θανάση τον είδατε καθόλου αυτές τις μέρες;

Χαρίλαος – Τρεις μέρες έχει να εμφανιστεί για το λόττο. Λες να είναι άρρωστος;

Ερασμία – Κι αφού κάθε φορά διαλέγει τα νούμερά του από τον ΑΜΚΑ του, θα ήταν κρίμα να χάσει μια κλήρωση επειδή έμεινε άρρωστος στο σπίτι.

(Χαρίλαος διαβάζει ξανά την εφημερίδα, βλέπει κάτι και τινάζεται)

Χαρίλαος – Μιλώντας για λόττο, το είδατε αυτό;

Φρόσω/ Ερασμία (μαζί) – Ποιο;

Χαρίλαος – Το δελτίο που κέρδισε το τζακ ποτ παίχτηκε εδώ!

Ερασμία – Πλάκα κάνετε

Χαρίλαος – Κοιτάξτε 10 εκατομμύρια.

Ερασμία – Ευρώ;

Χαρίλαος – Εμ τι ρούβλια; Φαντάζεστε πόσα χρήματα είναι;

Φρόσω – Θα είναι σίγουρα κάποιος που γνωρίζουμε...

Ερασμία – Μπορεί να είναι και ελεύθερος...

Φρόσω – Που να ξέρουμε. Πολλοί προτιμούν να παραμείνουν ανώνυμοι

Ερασμία (Κοιτάζοντας τον Χαρίλαο που πίνει ξανά τσίπουρο) – Ναι όπως οι αλκοολικοί. Λοιπόν πηγαίνω για ψώνια στο σούπερ μάρκετ

(Έχει ήδη βγει όταν αρχίζει πάλι να χτυπάει το κινητό της)

Χαρίλαος – Ανάθεμά το, ξέχασε εδώ το μαραφέτι της! (Απαντά.) Παρακαλώ; Όχι, δεν είμαι η Ερασμία. Ο Χαρίλαος είμαι... Ποιος τη ζητάει; Ο Ιωσήφ;... Ποια αγγελία;... «Κυνηγός»;... Α, ναι, μισό λεπτό... Όχι, εγώ δεν ενδιαφέρομαι για την αγγελία! Δεν είναι δικό μου το κινητό! ... Μισό λεπτό να σας εξηγήσω... (Κοιτάζει το τηλέφωνο.) Μου το έκλεισε, ο ηλίθιος!

Χαρίλαος – Ιωσήφ; Καμιά θρησκευτική αίρεση θα είναι... (Μπαίνουν ο Αργύρης και η Άννα.)

Αργύρης – Γεια σας. Δύο καφέδες. (Κάθονται.) Ξέρεις, νομίζω πως το αφεντικό μου ετοιμάζεται να με απολύσει.

Άννα – Έλα...

Αργύρης – Όταν διασταυρωνόμαστε πλέον στον διάδρομο δεν μου λέει πια καλημέρα. Παλιά τρώγαμε μαζί το μεσημέρι μια φορά την εβδομάδα.

Άννα – Δεν σημαίνει κάτι αυτό ... ίσως να πήζει στη δουλειά.

Αργύρης – Δεν ξέρω... Μου μιλάει πάλι ψυχρά, στον πληθυντικό. Πριν μιλούσαμε στον ενικό και κάναμε αστεία.

Άννα – Δεν σημαίνει κάτι αυτό... Μπορεί και να σημαίνει ότι σε σέβεται και σε παίρνει στα σοβαρά.

Αργύρης – Ναι, αλλά μου πήρε έναν μεγάλο πελάτη και τον έδωσε στον καινούριο.

Άννα – Δεν σημαίνει κάτι αυτό... Μπορεί να μην θέλει να σε κουράζει. Γι αυτό προσέλαβε κι άλλον για να μην πήζει.

Αργύρης – Ναι αλλά τώρα δεν πηζω καθόλου. Για την ακρίβεια εδώ και μία εβδομάδα δεν έχω καθόλου δουλειά. Μου πήραν όλες τις αρμοδιότητες

Άννα – Δεν σημαίνει κάτι αυτό....Μπορεί να θέλει να είσαι εντελώς ελεύθερος για το επόμενο μεγάλο project.

Αργύρης – Δεν είμαι σίγουρος. Είχα ένα μεγάλο γραφείο στον τελευταίο όροφο δίπλα στο δικό του και τώρα είμαι στο ισόγειο σε μία τρύπα. Και έδωσε το γραφείο μου στον καινούριο.

Άννα – Δεν σημαίνει τίποτα αυτό. Τουλάχιστον τώρα δεν τον έχεις συνέχεια πάνω από το κεφάλι σου. Μπορείς να σερφάρεις στο Ίντερνετ όλη μέρα!

Αργύρης – Αυτό είναι αλήθεια αλλά τώρα μου έκοψαν και το Ίντερνετ.

Άννα – Δεν σημαίνει τίποτα αυτό...μπορεί να είναι και βλάβη.

(Ο Χαρίλαος τα ακούει τόση ώρα κι έχει αρχίσει να φορτώνει.)

Αργύρης – Το χειρότερο είναι ότι αναρωτιέμαι μήπως τα έχει με τη γυναίκα μου.

Άννα – Όχι!

Αργύρης – Δεν ξέρω... Χθες τους είδα να βγαίνουν από το ίδιο ξενοδοχείο. Θα μου πεις, δεν σημαίνει τίποτα, αλλά...

Άννα – Ε, αυτό ίσως και να σημαίνει κάτι... (Φεύγουν.)

(Μπαίνουν δύο νεκροθάφτες, με μαύρο κουστούμι και μαύρα γυαλιά ηλίου)

Χαρίλαος – Καλώς τους Blues Brothers! Πώς πάνε οι δουλειές;

Ζήσης – Τι να σου πω... Χάνονται οι παλιές καλές συνήθειες. Πλέον αργούν ακόμη και στις κηδείες! Όσο περιμένουμε, θα πιούμε κάτι όρθιοι. Να έχω και το νου μου στη νεκροφόρα.

Ευθύμης – Φαντάζεσαι να μας κλέψουν τη νεκροφόρα, μαζί με το φέρετρο; Τίποτα δεν αποκλείεται πια. Δεν άκουσες που μετέφεραν λαθραία τσιγάρα σε νεκροφόρες;

Χαρίλαος – Μην σου κάνει εντύπωση σε λίγο καιρό με όλα αυτά τα θανατερά που γράφουν πάνω στα πακέτα, θα γίνεται και η νόμιμη μεταφορά των τσιγάρων με νεκροφόρες. Λοιπόν τι σας δίνω τα συνηθισμένα; Μία μύρα και άσπρο κρασί;

Ζήσης – Δεν αλλάζουμε τις καλές συνήθειες. Είδες χθες τον αγώνα;

Χαρίλαος – Μην ανοίγουμε τώρα τέτοια κουβέντα. Το δεύτερο γκολ ήταν...

Ζήσης – Τι δεν ήταν;;;

Χαρίλαος – Ήταν οφσάιντ...

Ζήσης – Οφσάιντ;

(Μπαίνει η Ερασμία)

Χαρίλαος – Δεν ήταν οφσάιντ το δεύτερο γκολ;

Ερασμία (σαν φανατική φίλαθλος) – Αν είναι πουλημένος ο διαιτητής, τι περιμένεις; Άντε να μη μιλήσω! (Φεύγει προς την κουζίνα.)

Την κοιτάνε έκπληκτοι

Ο Χαρίλαος τους ξανασερβίρει

Ευθύμης – Όπα. Φτάνει. Αρκετοί είναι οι νεκροί στους δρόμους.

Ζήσης – Οι πελάτες μας, έτσι όπως είναι, δεν παθαίνουν πια τίποτα... Αν και... Θυμάσαι την κυρία Καστρινού τον περασμένο μήνα;

Χαρίλαος – Ποια; (*Πετάγεται και η Φρόσω*)

Ζήσης – Που ο άνδρας της είχε το ψιλικατζίδικο λίγο παρακάτω. Ε αυτή πέθανε από καρδιακή προσβολή.

Φρόσω – Ναι το ξέρω είχα και μια συστημένη επιστολή να της δώσω.

Ζήσης – Πήγαμε την κυρία Καστρινού για αποτέφρωση στη Βουλγαρία. Μόνο που ο άντρας της είχε ξεχάσει να μας πει πως φορούσε βηματοδότη! Και στη μέση της καύσης... Μπαμ! Εξερράγη η μπαταρία λιθίου και η πόρτα του φούρνου εκτοξεύτηκε στον τοίχο!

Ευθύμης – Ευτυχώς δεν τραυματίστηκε κανείς.

Ζήσης – Δεν μπορώ να σου περιγράψω την κατάσταση... Ούτε της οικογένειας ούτε της κυρίας Καστρινού.

Χαρίλαος – Έχει και το δικό σας επάγγελμα τους κινδύνους του.

Ζήσης – Μια χαρά πελάτισσά σου ήταν Καστρινού έτσι δεν είναι;

Χαρίλαος – Η αλήθεια είναι πως το έτσουζε αρκετά.

Ευθύμης – Λες να μην έφταιγε μόνο η μπαταρία για την έκρηξη;

Χαρίλαος – Πάντως μου κάνει εντύπωση που δεν έχω δει τον κυρ Θανάση. Σήμερα είναι η μέρα που παίζει πάντα....

Ζήσης – Τον κυρ Θανάση; Είναι παρκαρισμένος απέναντι σε ένα πολυτελές αυτοκίνητο.

Χαρίλαος – (*ενθουσιασμένος*) Έλα! Αυτός κέρδισε το τζακ ποτ;

Ζήσης – Όπως το πάρει κανείς. Αυτός είναι μέσα στη νεκροφόρα.

Χαρίλαος – Πλάκα κάνεις;

Ευθύμης – Κίρρωση του ήπατος.

Χαρίλαος – Δεν το πιστεύω... Καημένος κυρ Θανάσης! Τον είδα πριν από τρεις μέρες. Είχε παίζει το λόττο, όπως πάντα. Και σκέψου πως θα μπορούσε να έχει κερδίσει. Το τυχερό δελτίο παίχτηκε εδώ!

Ερασμία (*Βγαίνοντας από την κουζίνα μαζί με τη Φρόσω*) – Μπορεί να είναι αυτός...

Χαρίλαος – Τι πράγμα;

Ερασμία – Ο νικητής! Δεν έχει ακόμη εμφανιστεί. Ε αυτός έχει έναν καλό λόγο να μην έχει εμφανιστεί....

Χαρίλαος – Εύκολο είναι να το εξακριβώσουμε. Έπαιζε πάντα τους ίδιους έξι αριθμούς, που τους είχε βγάλει από τον ΑΜΚΑ του. Οι τυχεροί αριθμοί είναι 23, 11, 19, 30, 16 και 5. Αλλά ποιοι ήταν οι δικοί του;

(*ανασηκώνουν όλοι τους ώμους*)

Ερασμία – Θα ήταν, πάντως, πολύ τυχερός...

Ζήσης – Ε, δεν το λες και τύχη αυτό που του συνέβη!

Χαρίλαος – Οι κληρονόμοι θα ήταν πολύ κωλόφαρδοι. Γιατί δεν νομίζω να τους έχει αφήσει και σπουδαία πράγματα.

Φρόσω – Εκτός από άδεια μπουκάλια..

Ευθύμης – Εσύ τι θα έκανες, Χαρίλαε, αν κέρδιζες το λόττο;

Χαρίλαος – Θα κερνούσα όλο το μαγαζί.

Ερασμία – Εγώ θα πήγαινα ταξίδι στο διάστημα (*την κοιτάζουν όλοι έκπληκτοι*) Τι με κοιτάτε έτσι; Δεν έχετε ακούσει πως πλέον οι εκατομμυριούχοι μπορούν να κάνουν βόλτα στο διάστημα;

Ζήσης – Άντε κέρασέ μας έναν γύρο για να το γιορτάσουμε.

Χαρίλαος – Τι να γιορτάσουμε;

Μπαίνει μια κωφάλαλη πωλήτρια με μικρά αγαλματάκια για τον κήπο. Ακουμπά στον πάγκο πέντε μικροσκοπικούς νάνους κι ένα χαρτί. Η Φρόσω και η Ερασμία σκύβουν να το διαβάσουν.

Χαρίλαος – Τι λέει;

Φρόσω – Δεν λέει είναι κωφάλαλη.

Χαρίλαος – Τι γράφει τέλος πάντων;

Ερασμία – Πουλάει διακοσμητικά κήπου. Αν πάρουμε έξι, ο έβδομος είναι δώρο.

Ζήσης – Μα τι είναι;

Ευθύμης – Δεν είναι οι επτά νάνοι;

Ερασμία – Εδώ είναι μόνο πέντε!

Χαρίλαος – Κι είναι τόσο μικρά που για να τα βλέπεις πρέπει να ξυρίζεις το γκαζόν!

Ευθύμης (*ψυχοπονιάρικα*) – Κι αν παίρναμε από δύο ο καθένας;

Χαρίλαος – Και τι να κάνουμε με δύο νάνους ο καθένας;

Ερασμία – Και κυρίως που είναι μόνο πέντε...που είναι μονός αριθμός

Ζήσης – Γιατί αν ήταν επτά;

Φρόσω – *(φωνάζοντας δυνατά)* Όχι ευχαριστούμε δεν θα πάρουμε

Ερασμία – Μην φωνάζεις δεν ακούει.

Φρόσω – Δεν φωνάζω! Μιλάω καθαρά για να διαβάσει τα χείλη μου!

Η πωλήτρια (φεύγοντας) – Ε, διάβασε κι εσύ τα δικά μου: άι στο διάολο!

Φρόσω – Κοίτα που πήγαμε και να τη λυπηθούμε.

Ερασμία – Όλο αυτό μου θυμίζει μία ιστορία.

Χαρίλαος – Τη Χιονάτη;

Ερασμία – Όχι ένα μυθιστόρημα που μόλις τελείωσα. *(βγάζει ένα τύπου άρλεκιν από την τσάντα της και το ακουμπάει στον πάγκο)*

Ερασμία – Λέγεται «Μια γυναίκα είναι μια γυναίκα». Διαδραματίζεται στη Φλόριντα. Μια εκατομμυριούχος, κωφάλαλη Αμερικανίδα ερωτεύεται έναν Γάλλο ιεροσπουδαστή που βρίσκεται στο Μαϊάμι. Μα δεν μπορεί να του εξομολογηθεί τον έρωτά της.

Ευθύμης *(ο μόνος άνδρας που δείχνει ενδιαφέρον)* – Επειδή προορίζεται για παπάς;

Ερασμία – Κι αυτό, αλλά κυρίως επειδή είναι μουγκή! Κι εκείνος την αγαπάει, αλλά δεν μπορεί να της το πει...

Ευθύμης – Επειδή είναι ντροπαλός;

Ερασμία – Κι αυτό, αλλά κυρίως επειδή εκείνη δεν ακούει!

Φρόσω – Καλά δεν μπορεί να διαβάσει τα χείλη της;

Ερασμία – Μπορεί...αλλά το πρόβλημα είναι πως αυτός μιλάει Γαλλικά κι αυτή δεν μπορεί να καταλάβει γιατί είναι Αμερικάνο....

Ευθύμης – Α μάλιστα....

Ερασμία – Κι έτσι εκείνος μαθαίνει κρυφά τη νοηματική γλώσσα.

Φρόσω – Στα Αγγλικά;

Ερασμία *(δεν της δίνει σημασία)* – κι έτσι την ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου της εξομολογείται τον έρωτά του.

Ευθύμης *(όλο αγωνία)* – Και λοιπόν;

Ερασμία – Από τη συγκίνηση ξαναβρίσκει την ακοή και τη φωνή της!

Χαρίλαος – Τζάμπα η νοηματική δηλαδή.

Ερασμία – Όχι βέβαια! Αποφασίζουν να ανοίξουν μαζί μια σχολή για κωφούς.

Ευθύμης – Και παντρεύονται;

Ερασμία – Εννοείται.

Φρόσω – Μα νόμιζα πως πήγαινε για παπάς.

Ερασμία – Από καθολικός γίνεται προτεστάντης για να μπορέσουν να παντρευτούν.
(Οι γυναίκες και ο Ευθύμης αναστενάζουν συγκινημένοι.)

Ερασμία – Λοιπόν καλά όλα αυτά αλλά εγώ έχω δουλειά στην κουζίνα...

Χαρίλαος – Καλά που το θυμήθηκες.

(φεύγει για μέσα)

Ο Χαρίλαος διαβάζει πάλι εφημερίδα και οι δύο νεκροθάφτες συνεχίζουν να πίνουν.

Ζήσης – Σας είπα τι με ρώτησε σήμερα η κόρη μου, όταν την πήγαινα στο σχολείο με τη νεκροφόρα;

Χαρίλαος – Την πας στο σχολείο με τη νεκροφόρα;

Ζήσης – Γιατί όχι; Είναι το επαγγελματικό μου αυτοκίνητο. Τι νεκροφόρα, τι φορτηγό με κατεψυγμένα. Λοιπόν ξέρεις τι με ρώτησε;

Χαρίλαος – Όχι

Ζήσης – Που πάμε όταν πεθάνουμε;

Χαρίλαος – Και τι της απάντησες;

Ζήσης – Τι νομίζεις;

Χαρίλαος – Δεν ξέρω.

Ζήσης – Ακριβώς αυτό.

Χαρίλαος – Ποιο;

Ζήσης – Δεν ξέρω.

Χαρίλαος – Και;

Ζήσης – Μου είπε: «Μα, μπαμπά, όταν πεθαίνουμε πάμε στο νεκροταφείο!»

Χαρίλαος – Θα πρέπει να εξεπλάγη που με τη δουλειά που κάνεις δεν το ξέρεις ακόμη.

Ευθύμης (με φιλοσοφική διάθεση) – Που πάμε όταν πεθαίνουμε...Εδώ δεν ξέρουμε που πάμε όσο ζούμε...

Ο Χαρίλαος αδειάζει το μπουκάλι στο ποτήρι του Ευθύμη.

Χαρίλαος – Ωχ, με τις φιλοσοφίες σας... Πάω να φέρω κι άλλο από το υπόγειο.

Ευθύμης (διαβάζοντας την εφημερίδα) – Πολύνεκρο δυστύχημα. Τη βίασε ο πεθερός της την ημέρα του γάμου της. Εκείνη έπεσε στις ράγες και προκάλεσε τον εκτροχιασμό του τρένου...

Ζήσης – Θα έχουμε δουλειά πάλι.*(βγαίνει η Ερασμία και σκουπίζει τον πάγκο)* Τι κάνει ο γιος σου;

Ερασμία – Μια χαρά. Τον έχει στείλει η σχολή του για πρακτική

Ζήσης – Α μπα; Που;

Ερασμία – Στα McDonald's, στο Ακρωτήριο Κανάβεραλ.

Ευθύμης – Νομίζω πως τώρα το λένε «Κέντρο Κένεντι».

Ερασμία – Τέλος πάντων εκεί που φεύγουν οι πύραυλοι.

Ζήσης – Τέλος πάντων και τι κάνει εκεί; Είναι στο τμήμα του μάρκετινγκ;

Ερασμία – Όχι είναι στο ταμείο.

Ζήσης – Στο ταμείο.

Ερασμία – Είναι η αμερικάνικη φιλοσοφία αυτή. Πρέπει να ξεκινάς από τα χαμηλά.

Ευθύμης – Στα Μακντόναλντς;

Ερασμία – Ναι αλλά στο Κανάβεραλ. Δεν παίρνουν όποιον κι όποιον να σερβίρει χάμπουργκερ στους κοσμοναύτες.

Χαρίλαος – Όχι ρε γαμώτο *(επιστρέφει)* Έχω ένα μέτρο νερό στο υπόγειο.

Ευθύμης – Νερό!

Φρόσω – Πρέπει να κλείσουμε την παροχή.

Ερασμία – Και εγώ πώς θα πλύνω τα πιάτα;

Χαρίλαος – Για κρασί από το υπόγειο, ούτε να το σκέφτεστε!

Ζήσης – Δεν πειράζει δώσε μας ότι έχεις εδώ. Ο καλός ο μύλος όλα τα αλέθει. *(τους σερβίρει από ένα άλλο μπουκάλι)*

Χαρίλαος – Θα πρέπει να τα έπαιξε η αποχέτευση. Πάντως κάτω γίνεται της κακομοίρας. Το μόνο που βλέπεις είναι να επιπλέουν άδεια μπουκάλια.

Ευθύμης – Τουλάχιστον να ήταν γεμάτα.

Ζήσης – Μα γιατί κρατάτε τα άδεια;

Ευθύμης – *(αναπολώνοντας)* Θυμάμαι όταν ήμουν μικρός μάζευα μπουκάλια για να τα πάω στο μπακάλικο και να πάρω μερικά ψιλά. Ωραία χρόνια τότε. Είσαι παιδί, ούτε έννοιες, ούτε τίποτα. Τι όμορφα χρόνια

Ερασμία – Ωραίες οι αναμνήσεις, αλλά εγώ πώς θα πλύνω τα πιάτα;

Χαρίλαος – Καλά θα φωνάξω τον υδραυλικό. *(Ψάχνει στον κατάλογο)*

Ζήσης – Πάντως έχει αργήσει πολύ να ξεκινήσει η κηδεία. Τι θα γίνει θα ξημερώσουμε εδώ πέρα; Έχουμε και δουλειές;

(ο Ευθύμης διαβάζει εφημερίδα)

Ευθύμης – Οι Έλληνες κάνουν σεξ δύο φορές την εβδομάδα. Κουλό είναι αυτό.

(Ο Χαρίλαος παίρνει τηλέφωνο)

Φρόσω – Τι γίνεται με τον υδραυλικό;

Χαρίλαος – Δεν απαντάει.

Ερασμία – Πάω τότε στον φούρνο.

Ευθύμης *(στην Ερασμία)* – Το ξέρατε εσείς ότι οι Έλληνες κάνουν σεξ δύο φορές την εβδομάδα;

Ερασμία – Κι οι Ελληνίδες;

Ευθύμης – Δεν λέει.

Φρόσω – Για δοκίμασε στο κινητό του.

Ερασμία – Άκου δύο φορές την εβδομάδα ούτε στον ύπνο τους.

Ευθύμης – Κατά μέσο όρο.

Χαρίλαος – Εδώ ο κόσμος καίγεται, θα το βουλώσετε; Ναι; Όχι, δεν μιλούσα σ' εσάς... Η γραμμή είναι χάλια... Α, είστε στο αυτοκίνητο; Λοιπόν, έχει πλημμυρίσει το υπόγειό μου. Είναι επείγον. Στο καφενείο «Το Τέρμα». Όχι, δεν είναι απέναντι από το γήπεδο. Απέναντι από το νεκροταφείο... Εμπρός; Μ' ακούτε;

(Ακούγονται φρένα στο δρόμο και μετά ο ήχος τρακαρίσματος)

Ζήσης – Δεν το πιστεύω!

Χαρίλαος – κόπηκε η γραμμή

Ευθύμης – πρώτη φορά βλέπω ιπτάμενο φέρετρο.

(Οι νεκροθάφτες βγαίνουν τρέχοντας κι ο Χαρίλαος με τη Φρόσω κοιτάζουν από το τζάμι)

Χαρίλαος – Κοίτα πώς έγινε η νεκροφόρα! Καημένε κυρ Θανάση, ευτυχώς που ήσουν ήδη πεθαμένος! (Μπαίνει ο Ιωσήφ, κρατώντας μια ηλικιωμένη γυναίκα από το μπράτσο.)

Κίτσα – Καλά δεν βλέπετε που πάτε;

Ιωσήφ – Εσείς πεταχτήκατε μπροστά μου! (Στον Χαρίλαο και τη Φρόσω.) Είστε μάρτυρες. Πετάχτηκε στον δρόμο σαν τρελή!

Κίτσα – Πρώτα πάει να με πατήσει κι από πάνω με βγάζει τρελή!

Φρόσω – Καθίστε πέντε λεπτά να συνέλθετε.

Ιωσήφ – Δεν της δίνετε να πιει κάτι να στασιάσει;

(Της δίνει λίγο από το τσίπουρο και η γριά το πίνει μονορούφι)

Κίτσα – Σαν νερό είναι! (Της ξαναβάζουν. Το κατεβάζει μονορούφι.) Ακόμη νιώθω κάπως αδύναμη...

Χαρίλαος – Α όχι άλλο φτάνει.

Ιωσήφ – Αυτή δεν έχει πάθει τίποτα. Αντιθέτως το αυτοκίνητό μου είναι...

Κίτσα – Παραλίγο να τα κακαρώσω κι αυτός ασχολείται με τα σιδερικά...

Ιωσήφ – Πριν γίνει παλιοσίδερα, ήταν ένα ολοκαίνουριο φορτηγάκι. Και τώρα πρέπει να κάνουμε δήλωση στην ασφάλεια. Πού είναι οι νεκροθάφτες;

Φρόσω – Λοιπόν πως πάει γιαγιούλα;

Κίτσα – Που είναι η γιαγιούλα;

Φρόσω – Πρέπει να ειδοποιήσουμε την οικογένειά της. Να έρθουν να την πάρουν. *(στην Κίτσα)* Θέλετε να καλέσουμε τα παιδιά σας;

Κίτσα – Τα παιδιά; Δεν είμαι σίγουρη ότι έχω.

Φρόσω – Δεν είστε σίγουρη;

Κίτσα – Νομίζω ότι είχα αλλά δεν ξέρω τι τα έκανα.

Ιωσήφ – Να πάρω τηλέφωνο τον ασφαλιστή.

Φρόσω – Πως σας λένε;

Κίτσα – Εσάς τι σας νοιάζει; Αστυνομία είστε;

Ιωσήφ – Δεν απαντάει κανείς. Πού είναι πάλι αυτά τα κοράκια να συνεννοηθούμε;

Φρόσω – Είστε παντρεμένη;

Κίτσα – Μάλλον, αφού πήγαινα να βρω τον άνδρα μου όταν αυτός ο βλάκας έπεσε πάνω μου.

Ιωσήφ – Θα πω καμιά κουβέντα τώρα

Χαρίλαος – Που είναι ο άνδρας σας;

Κίτσα – Πέθανε

Φρόσω – Παναγία μου! Στο τρακάρισμα;

Κίτσα – Ποιο τρακάρισμα;

Ιωσήφ – Δεν ήταν κανείς άλλος μαζί της. Λοιπόν, αφού δεν έπαθε τίποτα, μπορώ να φύγω;

Χαρίλαος – Δεν είστε καλά. Μας την κουβαλήσατε εδώ αφού την χτυπήσατε με το αυτοκίνητο και τώρα θέλετε να την παρατήσετε εδώ; Εγώ έχω ήδη προβλήματα με τα νερά στο υπόγειο. Αυτή μου έλειπε τώρα. Τι το περάσαμε εδώ πέρα, μπάστε σκύλοι αλέστε....

Ιωσήφ – Ωραία και τι κάνουμε τώρα;

Φρόσω – Τι γράφει η ταφόπλακα του άντρα σας;

Κίτσα – Νομίζω «Αναπαύσου εν ειρήνη».

Χαρίλαος – Δεν λέμε αυτό. Τι όνομα γράφει;

Κίτσα – Και που να ξέρω.

Χαρίλαος – Πρέπει να είναι από το σοκ. Ας περιμένουμε λίγο και θα συνέλθει. Για σκεφθείτε λίγο από τι γράμμα αρχίζει το όνομα του άνδρα σας;

Κίτσα – Να σου πω από τι αρχίζει το δικό σου; Από μι και τελειώνει σε «-λάκας»!

Χαρίλαος – Θα της πω καμιά κουβέντα τώρα.

Φρόσω – Τα έχει λίγο χαμένα θα έλεγα.

Χαρίλαος – Λίγο;

Ιωσήφ – Μήπως το έχει σκάσει από κάποιο ίδρυμα; (όλη αυτή την ώρα η γριά κάνει γκριμάτσες)

Ιωσήφ – Μήπως τα έχει τσούξει;

Χαρίλαος – Μεθυσμένη, εννοείτε;

Ιωσήφ – Ε, με τόσα τσίπουρα που της δώσατε...

Χαρίλαος – Α τώρα φταίω κι εγώ από πάνω! Μήπως θέλετε να φωνάξουμε τους μπάτσους;

Ιωσήφ – Ας μην ενοχλούμε την αστυνομία. Αφήστε τη λίγο εδώ να συνέλθει. Πάω να δω αν παίρνει μπρος το φορτηγάκι, αλλιώς θα χρειαστώ γερανό.

(Μπαίνουν οι νεκροθάφτες με το φέρετρο)

Φρόσω – Τι κάνετε;

Ζήσης – Τον κακομοίρη τον κυρ Θανάση δεν θα τον αφήναμε με το φέρετρο στη μέση του δρόμου.

Κίτσα – Ποιος Θανάσης;

(Ακουμπάνε το φέρετρο στο μπαρ)

Ζήσης (παίρνοντας το κινητό που έχει αφήσει η Ερασμία) – Μπορώ να τηλεφωνήσω για λίγο στο γραφείο τελετών;

Χαρίλαος – Και βέβαια. Της Ερασμίας είναι.

Κίτσα (μόνη της) – Θανάσης... Θανάσης...

Ζήσης – Δεν απαντάνε το κέρατό μου. Θα έχουν πάει για φαγητό.

Ευθύμης – Πρέπει όμως να πάμε να του φέρουμε άλλο καπάκι γιατί αυτό διαλύθηκε.

Ζήσης – Περιλαμβάνεται στο συμβόλαιο.

Χαρίλαος – Είναι ανάγκη να γίνει εδώ όλη αυτή η ιστορία;

Ζήσης – Για να μην αναβληθεί η κηδεία. Η οικογένεια είναι στο ανθοπωλείο. Ένα τέταρτο το πολύ θα λείψουμε.

Ευθύμης – Θα πεταχτούμε να φέρουμε καινούριο καπάκι. Είμαι βέβαιος πως ο κυρ Θανάσης θα χαιρόταν να περάσει τις τελευταίες του στιγμές ανάμεσα σε φίλους. Πού να τον βάλουμε για να μη μας εμποδίζει;

Χαρίλαος – Το υπόγειο είναι πλημμυρισμένο άρα μόνο στην κουζίνα....

(Παίρνουν το φέρετρο και το πάνε στην κουζίνα, ο Χαρίλαος τους ακολουθεί απελπισμένος)

Κίτσα – Λες να είναι ο άνδρας μου αυτός;

Χτυπάει το κινητό της Ερασμίας. Κανείς δεν βρίσκεται στον πάγκο κι έτσι απαντά η Κίτσα.

Κίτσα – Παρακαλώ... Μπορείτε να με λέτε Ερασμία; Και γιατί όχι, αν σας κάνει κέφι... Όχι, μάλλον χήρα θα έλεγα... Πέσατε ακριβώς στην κατάλληλη στιγμή. Νομίζω πως σε λίγο θα τον θάψουμε... Ναι, προς το παρόν είναι στην κουζίνα... Εμπρός; Εμπρός; Τι αγενής! Μου το έκλεισε... *(Κατευθύνεται προς την κουζίνα με το κινητό.)*

Επιστρέφουν από την κουζίνα τα κοράκια με τον Χαρίλαο και από την είσοδο μπαίνουν η Ζωή και η Νεφέλη

Ζωή – Τι συνέβη πάλι στον πατέρα μου;

Ζήσης – Ένα τροχαίο.

Νεφέλη – Εγώ νόμιζα ότι πέθανε από κίρρωση του ήπατος!

Ζήσης – Μισό λεπτό να σας εξηγήσω

(Παίρνουν μαζί με τον Ευθύμη τη Ζωή και βγαίνουν προς τα έξω να της εξηγήσουν ενώ ο Αιμίλιος μπαίνει φουριόζος ψάχνοντας τη Νεφέλη)

Αιμίλιος – Το είπες ήδη στη μητέρα σου;

Νεφέλη – Όπως βλέπεις εδώ προσπαθούμε να θάψουμε τον παππού μου. Νομίζεις πως είναι η κατάλληλη στιγμή να της πω πως είμαι έγκυος από τον καθηγητή μου και πρώην συμμαθητή της και πρώην τι άλλο...

Φρόσω (που έχει ακούσει) – Έτσι είναι η ζωή. Άλλοι φεύγουν κι άλλοι έρχονται.

Αιμίλιος – Πολύ φιλοσοφία έχει πέσει σε αυτό το καφενείο.

Φρόσω – Οι καφετζήδες είναι σαν τους φιλοσόφους. Ακούν πολλά και λένε λίγα.

(Παίρνει την Νεφέλη παράμερα απελπισμένος)

Αιμίλιος – Μα πως έγινε αυτό;

Νεφέλη – Να σου το κάνω και σχεδιάγραμμα;

Αιμίλιος – Συγγνώμη απλώς ...εγώ...

Νεφέλη – Τα έχεις παίζει εντελώς...σε λυπάμαι κακομοίρη μου. Πλάκα σου έκανα.

Αιμίλιος – Τι πλάκα; Πως πλάκα;...

Νεφέλη – Το τεστ βρε χαζέ ήταν αρνητικό.

Ο Αιμίλιος βγάζει το τεστ από την τσέπη του. Ο Χαρίλαος περνάει, ρίχνει μια ματιά και κοντοστέκεται.

Χαρίλαος – Α, ναι... Αν ήταν θετικό, θα έπρεπε να φαίνονται δύο γραμμές...

Ο Αιμίλιος του ρίχνει ένα βλέμμα κι ο Χαρίλαος το βουλώνει και φεύγει πίσω από το μπαρ

Νεφέλη – Ήθελα να δω πόσο μ' αγαπάς. Και τώρα ξέρω... Πάω να βρω τη μητέρα μου. (Φεύγει.)

Αιμίλιος – Νομίζω πως χρειάζομαι ένα τσίπουρο... (Τον σερβίρουν. Πίνει.) Παράξενη γεύση έχει το τσίπουρό σας. Σαν να το έχουν νερώσει...

(Ο Αιμίλιος πηγαίνει προς την τουαλέτα, ενώ βγαίνει από την κουζίνα η Κίτσα)

Κίτσα – Εγώ δεν κρατούσα ένα τηλέφωνο πριν από λίγο;

Ιωσήφ – Δεν θα καταφέρουμε ποτέ να κάνουμε τη δήλωση. Που πήγαν πάλι οι νεκροθάφτες. Έχω κι έναν θερμοσίφωνα να τοποθετήσω.

Χαρίλαος – Είστε υδραυλικός;

Ιωσήφ – Μάλιστα

Χαρίλαος – Πως σας λένε;

Ιωσήφ – Ιωσήφ.

Χαρίλαος – Ιωσήφ; Εσάς περίμενα σαν τον Μεσσία!

Ιωσήφ – Ε, αντί για τον γιο, ήρθε ο πατέρας του! (Γελάει με το αστείο του.) Για πείτε, τι πρόβλημα έχετε;

Χαρίλαος – Πρέπει να τα έπαιζαν οι σωληνώσεις. Μιλάμε για βιβλική καταστροφή.

Ιωσήφ *(ρίχνει μια ματιά από τη σκάλα προς το υπόγειο)* – Χριστός κι Απόστολος.

Φρόσω *(που βγαίνει εκείνη την ώρα από μέσα)* – Θα μπορέσετε να το φτιάξετε;

Ιωσήφ – Τι να κάνω; Να περπατήσω πάνω στο νερό; Άλλος στην οικογένεια έκανε αυτά τα πράγματα! (Γελάει. Η Φρόσω τον κοιτάζει αμήχανα.)

Χαρίλαος – Και τώρα τι κάνουμε;

Ιωσήφ – Φωνάζτε την πυροσβεστική. Ή περιμένετε ώσπου να εξατμιστεί το νερό.

Φρόσω – Ναι αλλά εγώ δεν έχω νερό τώρα..

Ιωσήφ – Καλέ τι λέτε το υπόγειό σας είναι τίγκα. (γελάκι αλλά βλέπει τον Χαρίλαο που έχει φουντώσει και μαζεύεται και το αλλάζει) Θα διακόψω την παροχή μόνο στο υπόγειο για να έχετε νερό εδώ.

(Πηγαίνει πίσω από το μπαρ για να κάνει δουλειά)

Χαρίλαος – Όλα σ' εμένα τυχαίνουν!

Ιωσήφ – Όλοι το ίδιο λένε.

(Βγαίνει από την τουαλέτα που έχει ρίξει νερό στο πρόσωπό του)

Αιμίλιος – Ή εγώ δεν είμαι καλά ή υπάρχει ένα πτώμα στην κουζίνα...

Χαρίλαος – (που κοιτάζει τι κάνει ο υδραυλικός) Μην ανησυχείτε είναι περαστικό... (Ο υδραυλικός βγαίνει πίσω από το μπαρ)

Χαρίλαος – Τελειώσατε κιόλας;

Ιωσήφ – Ναι. Μπορείτε να χρησιμοποιήσετε τη βρύση. Πάρτε με τηλέφωνο όταν δεν θα έχει πια νερό το υπόγειο.

Χαρίλαος – Τι σας χρωστάω

Ιωσήφ – 100 ευρώ

Χαρίλαος – 100 ευρώ για 5 λεπτά εργασίας;

Ιωσήφ – Βάσει τιμοκαταλόγου. Θέλετε να σας τον δείξω;

Χαρίλαος – Τώρα τι να τον κάνω; Πριν έπρεπε να τον δω.

Φρόσω – Να σκεφτείς ότι ένας γιατρός σπουδάζει δέκα χρόνια για να πάρει πενήντα ευρώ...

Ιωσήφ – Την επόμενη φορά που θα πλημμυρίσετε, φωνάζτε έναν ΩΡΛ! Λοιπόν, πρέπει να φύγω. Σας αφήνω την κάρτα μου. Όταν επιστρέψουν οι νεκροθάφτες, πείτε τους να με πάρουν τηλέφωνο για τη δήλωση του ατυχήματος.

Ερασμία (επιστρέφει από τον φούρνο) – Εντάξει η βλάβη;

Χαρίλαος – Νερό έχουμε πάντως.

Ερασμία – Άντε γιατί έχουν μείνει πίσω οι δουλειές μου με όλα αυτά. (Πηγαίνει προς την κουζίνα κι ακούγεται ένα ουρλιαχτό)

Χαρίλαος – Αμάν ξέχασα να της πω για τον κυρ Θανάση. *(πηγαίνει μέσα να την βρει)*

Κίτσα – Ποιος Θανάσης;

(Βγαίνουν από την κουζίνα και τη κρατάει για να την στηρίξει)

Χαρίλαος – Είπαν κάνα τεταρτάκι, δεν θα αργήσουν να επιστρέψουν να τον πάρουν. Κάθισε λίγο εδώ.

(Πηγαίνοντας προς το μπαρ βλέπει τα κλειδιά του Ιωσήφ)

Χαρίλαος – Ξέχασε τα κλειδιά του το καθίκι.

Ερασμία – Ποιος;

Χαρίλαος – Αυτός ο αρχικλέφτης ο υδραυλικός. Ας φωνάξει κλειδαρά τώρα να δει τη γλύκα.

Ερασμία – Αναρωτιέμαι που μπορεί να είναι....

Χαρίλαος – Σου είπα τα ξέχασε στο μπαρ.

Ερασμία – Όχι δεν καταλάβατε. Τι μπορεί να έκανε με το δελτίο του λόττο;

Φρόσω – Με το τζακ ποτ;

Ερασμία – Μπορεί να το έχει ακόμη πάνω του... *(Κοιτάζουν προς την κουζίνα. Και η Κίτσα.)*

Ιωσήφ – Συγγνώμη, αλλά δεν βρίσκω πουθενά τα κλειδιά μου. Μήπως τα είδατε;

Χαρίλαος – Α δεν ξέρω... Τι κλειδιά ήταν;

Ιωσήφ – Του φορτηγού, του σπιτιού του... γενικά όλα.

Χαρίλαος – Θέλετε να φωνάξω έναν κλειδαρά; Θα πληρώσετε βάσει τιμοκαταλόγου.

Ιωσήφ – Ας ψάξουμε λίγο μπας και τα βρούμε...

Χαρίλαος – Μήπως είναι αυτά;

Ιωσήφ – Ναι, μπράβο! Αυτά είναι.

(Κάνει ότι πάει να του τα πετάξει και πέφτουν δήθεν τυχαία στο υπόγειο.)

Χαρίλαος – Τι ατυχία! Έπεσαν στο υπόγειο! Θα περιμένουμε, λοιπόν, να εξατμιστεί το νερό...

Ιωσήφ – Κάτι μπορεί να γίνει. Θα φέρω μία αντλία από το φορτηγό.

Χαρίλαος – Είδατε; Άμα θέλετε, ακόμα κι ο Ιωσήφ κάνει θαύματα!

(Καθώς βγαίνει ο Ιωσήφ)

Χαρίλαος – Φαντάζομαι πως είναι μέσα στην τιμή έτσι δεν είναι; Αλλιώς αφήστε το νερό να εξατμιστεί μόνο του.

Ιωσήφ – Μα και βέβαια είναι μέσα στην τιμή! (Βγαίνει βρίζοντας. Ο Χαρίλαος, που είχε προσποιηθεί ότι του έπεσαν τα κλειδιά, τα βάζει στην τσέπη του.)

Χαρίλαος – Θα το κάνεις λαμπίκο το υπόγειο, παλιοκλέφτη, μέχρι να βρεις τα κλειδιά σου!

Χαρίλαος – Ψάχνετε κάτι;

Κίτσα – Θέλω ένα σκρατς (Της το δίνει)

Χαρίλαος – Κάνει 1 ευρώ

(Η Κίτσα πέφτει πάνω στον Αιμίλιο όλο χαμόγελο)

Κίτσα – Δεν είναι δυνατόν! Με θυμάσαι;

Αιμίλιος – Όχι...

Κίτσα – Ούτε κι εγώ!

Χαρίλαος – Θα πάρετε, λοιπόν, το σκρατς ή όχι;

Κίτσα (στον Αιμίλιο) – Μου δανείζεις ένα ευρώ, παλικάρι μου; Δεν ξέρω πού έβαλα το πορτοφόλι μου.

(Ο Αιμιλιος πληρώνει, κι έρχεται η Ερασμία και ψάχνει στον πάγκο του μπαρ)

Χαρίλαος – Εσύ τι ψάχνεις τώρα;

Ερασμία – Το κινητό μου....Μήπως το είδατε πουθενά;

Χαρίλαος – Εδώ πάνω ήταν πριν από πέντε λεπτά. Πού στο καλό εξαφανίστηκε;

Η Κίτσα εκμεταλλεύεται το γεγονός ότι όλοι είναι απασχολημένοι και πηγαίνει προς την κουζίνα.

Χαρίλαος – Α κάποιος σε πήρε νωρίτερα...

Ερασμία – Και του απαντήσατε εσείς;

Χαρίλαος – Ε, ναι

Ερασμία – Και λοιπόν;

Χαρίλαος – Κάποιος... Ιωακείμ... Μουσής...

Ερασμία – Ιωσήφ.

Χαρίλαος – Άι γειά σου.

Ερασμία – Και τι είπε;

Χαρίλαος – Ε, να... Ξαφνιάστηκε που το σήκωσα εγώ... Και... Τέλος πάντων, είπε πως δεν μπορεί να έρθει στο ραντεβού.

Ερασμία – Τι να σας πω τώρα!

(Τον κοιτάζει έξαλλη κι αρχίζει να διαβάζει το βιβλίο της)

Χαρίλαος – Εγώ φταίω που για να εξυπηρετήσω απάντησα κιόλας.

Μπαίνουν η Ζωή και η Νεφέλη με ένα μικρό λουλούδινο στεφάνι. Ο Αιμίλιος προσπαθεί να τραβήξει την προσοχή της Νεφέλης που τον αγνοεί.

Ζωή – Απίστευτο! Στις μέρες μας ακόμη κι οι πεθαμένοι παθαίνουν τροχαία! Στοιχηματίζω πως μιλούσε στο κινητό.

Νεφέλη (αφηρημένη) – Ο παππούς;

Ζωή – Ο υδραυλικός που τράκαρε τη νεκροφόρα

(Κάθονται και η Νεφέλη κοιτάζει το στεφάνι)

Νεφέλη – «Καλό ταξίδι, παλικάρι μου»; Δεν είναι λίγο υπερβολικό για τον παππού;

Ζωή – Ξέχασα να παραγγείλω στεφάνι κι αυτό το είχαν έτοιμο. Μια χαρά είναι. (Αναστενάζει.) Και να σου πω κάτι: όταν πεθάνω, θέλω να με θάψετε με το κινητό μου.

Νεφέλη – Ορίστε;

Ζωή – Σε περίπτωση που δεν είμαι πραγματικά πεθαμένη. Τόσα ακούμε. Είναι ο φόβος μου να με θάψουν ζωντανή... Α πα πα πα. Εσένα δεν σε τρομάζει αυτό;

Νεφέλη – Δε το έχω σκεφτεί ποτέ.

(Η Ζωή βλέπει τον Αιμίλιο που προσπαθεί να φύγει διακριτικά κάνοντας σινιάλο στη Νεφέλη να τον πάρει τηλέφωνο.)

Ζωή – Αιμίλιε, εσύ που είσαι της φιλοσοφίας, πες μου: πιστεύεις ότι υπάρχει ζωή πριν από τον θάνατο;

Αιμίλιος – Μετά εννοείς.

Ζωή – Και πριν και μετά. Ποια η διαφορά;

Αιμίλιος – Αναρωτιέμαι αν θέλουμε στ' αλήθεια να υπάρχει ζωή μετά τον θάνατο. Ποιος ξέρει τι μας περιμένει εκεί; Όπως γράφω στο τελευταίο μου μυθιστόρημα: «Μπορεί να είσαι κωφάλαλη, αλλά τουλάχιστον ζεις. Όταν πεθάνεις, τα πράγματα μπορεί να είναι ακόμη χειρότερα...»

(Ακούγοντας αυτή τη φράση η Ερασμία πετάγεται πάνω με έκπληξη)

Ερασμία – Μα αυτό είναι από το «Μια γυναίκα είναι μια γυναίκα»! Το φωνάζει ο Μισέλ στη Σαμάνθα, όταν εκείνη ετοιμάζεται να πηδήξει από τον γκρεμό! Εσείς... Εσείς είστε η Καλλιρρόη Φωκά;

Αιμίλιος – Ναι... Μερικές φορές. Μην το φωνάζετε, σας παρακαλώ. Θα προτιμούσα να μη μαθευτεί.

Ερασμία – Καταβρόχθισα το βιβλίο σας σε μία νύχτα. Όπως κι όλα τα άλλα εξάλλου. Τώρα το ξαναδιάβαζα για να το εμπεδώσω. Μπορείτε να μου το υπογράψετε;

Αιμίλιος – Βεβαίως γιατί όχι.

Ερασμία (πανευτυχής) – Σας ευχαριστώ! Τα μυθιστορήματά σας θα έπρεπε να τα γράφει ο ΕΟΠΥΥ αντί για αντικαταθλιπτικά!

Αιμίλιος – Προσπαθώ να δώσω στις γυναίκες το κομμάτι του ρομαντισμού που δεν βρίσκουν στην καθημερινή τους ζωή.

Φρόσω (*κοιτάζοντας το σέξι εξώφυλλο*) – Πράγματι

Αιμίλιος – Στην αρχή δοκίμασα να γράψω τραγωδίες, αλλά δεν πουλάνε. Εδώ παίζονται με το ζόρι οι αρχαίες, θα ανεβάσουν τις δικές μου;

Ερασμία – Καλέ τι τραγωδίες και πράσινα άλογα. Αυτά εδώ είναι βιβλία. Βγαλμένα από τη ζωή. Γεμάτα έρωτα και δράματα και δάκρυα.

Αιμίλιος (*στη Φρόσω*) – Να τολμήσω να σας δώσω ένα αντίτυπο;

Φρόσω – Γιατί όχι. Εξάλλου όπως λέτε « Μία γυναίκα είναι μία γυναίκα.»

Αιμίλιος – Λοιπόν, πρέπει να φύγω. Με περιμένουν οι μαθητές μου... (Αφήνει ένα υπογεγραμμένο αντίτυπο στη Φρόσω.)

Νεφέλη – Γεια σου, Καλλιρρόη...

Ο Αιμίλιος φεύγει με κατεβασμένο κεφάλι. Η Φρόσω ξαναπιάνει το σταυρόλεξό της. Η Κίτσα επιστρέφει από την κουζίνα.

Φρόσω – «Θέλει το κοινό του»... Πέντε γράμματα, από θ...

Κίτσα – Θέαμα!

(Γυρίζουν και την κοιτάζουν όλοι άναυδοι)

Φρόσω – Θέαμα... Πέντε γράμματα! Αυτό είναι!

Ζωή – Μαμά τι κάνεις εδώ;

Κίτσα – Ήρθα για την κηδεία. (*στον Χαρίλαο*) Ποια είναι αυτή;

Χαρίλαος – Μητέρα σας είναι; Είχαμε αρχίσει ν' αναρωτιόμαστε τι θα την κάνουμε. (Χαμηλόφωνα.) Τα έχει λίγο χαμένα, ε;

Ζωή – Ας πούμε ότι έχει επιλεκτική μνήμη. Θυμάται απέξω τους έξι αριθμούς που έβγαζε ο άντρας της από τον ΑΜΚΑ του για το λόττο.

Κίτσα – 23, 11, 19, 30, 16, 5.

Ζωή – Αλλά τις περισσότερες φορές ξεχνάει πως έχει άνδρα. Εδώ που τα λέμε τώρα πλέον δεν έχει, οπότε καλύτερα...

Χαρίλαος – Και ποιοι είναι αυτοί οι έξι αριθμοί;

Κίτσα – 23, 11, 19, 30, 16, 5.

Χαρίλαος (κοιτάζοντας τα αποτελέσματα στην εφημερίδα) – Κέρδισε! Ο κυρ Θανάσης κέρδισε!

Εκείνη τη στιγμή ξαναμπαίνει η Μαρία η αλλοπαρμένη κοπέλα κρατώντας ένα μπλοκ ζωγραφικής. Βλέπει τη Ζωή και πηγαίνει προς το μέρος της.

Μαρία – Με θυμάσαι;

Ζωή (δοκιμάζει την τύχη της για να μην την απογοητεύσει) – Ελένη;

Μαρία – Μαρία!

Ζωή – Α, βέβαια! Μαρία!

Μαρία – Μόλις σε είδα είπα αμέσως αυτή κάπου την ξέρω και ξαφνικά μου ήρθε. Κάτι στην έκφρασή σου...

Ζωή – Απίστευτο! Πόσα χρόνια έχουν περάσει;

Μαρία – Άσε τι να τα λέμε τώρα; Δεν με γνώρισες όμως έ;

Ζωή – Ναι δηλαδή.. όχι αμέσως αλλά τώρα θυμήθηκα τα πάντα... το πηγούνι... τα μάτια... τη μύτη...

Μαρία – Ε ναι..

Ζωή – Είπα «Ελένη» επειδή μου θύμισες μια φίλη της μητέρας μου. (Καταλαβαίνει την γκάφα της.) Εσύ όμως δεν έχεις αλλάξει καθόλου! Ο χρόνος δεν σ' αγγίζει!

Μαρία – Ε μετά από τόσα χρόνια...

Ζωή – Όχι θέλω να πω.... Σε αναγνωρίζει κανείς αμέσως... Άμα ξέρει ότι είσαι εσύ.... Λοιπόν μένεις εδώ κοντά;

Μαρία – Ναι πάντα στο ίδιο μέρος... Εσύ; Μένεις εδώ κοντά;

Ζωή – Όχι. Εγώ ήρθα για την κηδεία του πατέρα μου...

Χαρίλαος – Για να δούμε θα γίνει ποτέ.... *(τον κοιτάζει έντονα)*

Ζωή – Τι να πεις στην ηλικία μας.... Για πες μου είσαι παντρεμένη;

Μαρία – Έχω τέσσερα παιδιά...

Ζωή – Α μπράβο. Εγώ έχω μία κόρη.

(Δεν έχουν τι να πουν. Κοιτάζει το ντοσιέ στο χέρι της και πιάνεται από αυτό)

Ζωή – Ζωγραφίζεις ακόμη;

Μαρία – Ε ναι θες να δεις;

Ζωή – Δεν έχω πολύ χρόνο αλλά στα πεταχτά... *(Της δείχνει τα σκίτσα της που είναι φρίκη)* Α μάλιστα είναι... *(δεν ξέρει τι να πει)*

Μαρία – Πρέπει να βελτιώσω την τεχνική μου βέβαια...

Ζωή – Όχι, μια χαρά είναι... Τι υπέροχο άλογο!

Μαρία – Η γάτα μου είναι...

Ζωή – Μα φυσικά! Φαίνεται από τα αφτιά... τα μουστάκια... Είναι αφηρημένη τέχνη, έτσι;

Μαρία – Όχι. Προσπαθώ να ζωγραφίζω όσο πιο ρεαλιστικά γίνεται.

Ζωή – Εγώ ξέρεις δεν το έχω και πολύ με τη ζωγραφική. Δεν καταλαβαίνω και πολλά πράγματα.

Μαρία – Ξέρεις ότι ήμουν ερωτευμένη μαζί σου, όταν πηγαίναμε σχολείο;

Ζωή – Ορίστε;

Μαρία – Δεν τόλμησα ποτέ να στο πω τότε. Τι παράξενο. Μου κάνει καλό όμως που στο λέω τώρα.

Ζωή – Ναι.. δηλαδή...

Μαρία – Πρέπει να φύγω. Έχω ραντεβού σε μια γκαλερί να δείξω τα σχέδιά μου. Αν κάνω έκθεση, θα σε καλέσω.

Ζωή – Ναι... αν...

Μαρία – Να σε φιλήσω όπως παλιά;

Ζωή (αμήχανα) – Ε... γιατί όχι;

Μαρία (τη φιλάει σταυρωτά και κατευθύνεται προς την έξοδο) – Ξέρεις, τόσες φορές προσπάθησα να σε βρω στο Facebook, αλλά υπάρχουν χιλιάδες Χριστίνες Παπαδοπούλου! Πού να σε εντοπίσω; Φιλιά!

Ζωή – Χριστίνα Παπαδοπούλου;

(Μπαίνουν οι νεκροθάφτες με το καπάκι)

Ευθύμης – Ήρθαμε!

Ζωή – Καιρός ήταν.

Ζήσης – Μην ανησυχείτε όλα θα διορθωθούν στο πιτς φυτίλι.

Χαρίλαος – Μπορώ να σας πω δυο λόγια προτού κλείσετε το φέρετρο;

(Τους μιλάει χαμηλόφωνα)

Ζήσης – Είναι κάπως λεπτή η θέση μας.

Ευθύμης – Είναι που δεν έχουμε δικαίωμα να ψάξουμε στις τσέπες....

Χαρίλαος – Να ρωτήσετε τους δικούς του. Είναι μεγάλο το ποσό βρε αδελφέ...

Ζωή – Τι γίνεται πάλι;

Ζήσης – Είναι λεπτό το ζήτημα...

Νεφέλη – Την ευαισθησία και τη διακριτικότητα τις ξεπεράσαμε εδώ και ώρες! (Της εξηγούν.)

Ζωή – Όχι, δεν βρήκαμε τίποτα.

Οι νεκροθάφτες συνεχίζουν να εξηγούν. Η Κίτσα κρυφακούει και γλιστρά διακριτικά προς την κουζίνα, όπου βρίσκεται το φέρετρο.

Νεφέλη – Δεν είναι δυνατόν.

Ζωή – Το τζακ ποτ;

Ζήσης – Δέκα εκατομμύρια ευρώ! Δεν χάνουμε τίποτα να το ελέγξουμε τώρα.

Ευθύμης – Μετά θα είναι κάπως δύσκολο.

(οι γυναίκες δέχονται και τα κοράκια πάνε στην κουζίνα.)

Νεφέλη – Εσύ ήξερες ότι ο παππούς έπαιζε λόττο;

Ζωή – Εγώ δεν ήξερα καλά καλά τον πατέρα μου. Πώς να ξέρω τι έκανε;

Βγαίνουν και φέρνουν το φέρετρο που το ακουμπάνε πάνω στο μπαρ.

Ζωή (όλο ενθουσιασμό) Λοιπόν;

Η κόρη της την κοιτάζει αυστηρά ότι θα έπρεπε να δείχνει πιο σεβασμό στη θέα του φέρετρου

Ζωή (με πένθιμο ύφος) – Λοιπόν;

(Της κάνουν νόημα πως δεν βρήκαν τίποτα)

Ζωή – Ψάξατε καλά;

Ο Ζήσης, με ύφος ταχυδακτυλουργού, βγάζει ένα δελτίο από την τσέπη του.

Ζήσης – Πλάκα σας έκανα!

Ζωή (χοροπηδώντας) Το τζακ ποτ; Ζήτω! (Συνειδητοποιώντας πάλι τις συνθήκες παίρνει πένθιμο ύφος προς τον Χαρίλαο) Δεν έχω παίξει ποτέ λόττο. Τι πρέπει να κάνω για να πάρω τα χρήματα;

Χαρίλαος – Για τέτοιο ποσό, θα πρέπει να πάτε στα κεντρικά του ΟΠΑΠ. Δεν φαντάζεστε ότι έχω τόσα στο ταμείο... Μπορώ να δω το δελτίο; Εδώ το αγόρασε, άλλωστε.

(Του το δίνει τελετουργικά)

Ζωή – Καημένε μου πατέρα! Και να σκεφτείς πως παραλίγο ν' αποποιηθούμε την κληρονομιά!

Χαρίλαος – Αν είναι δυνατόν.

Ζωή – Τι συμβαίνει;

Χαρίλαος – Μα αυτό δεν είναι δελτίο του λόττο!

Ζωή – Ορίστε;

Χαρίλαος – Είναι ένα σκρατς.

Νεφέλη – Και λοιπόν;

Χαρίλαος – Δεν είναι το τζακ ποτ... Αλλά μια στιγμή, αυτό το σκρατς κάτι κερδίζει!

(Περιμένουν όλοι με αγωνία)

Ζωή – Λοιπόν;

Χαρίλαος – Ένα ευρώ. Μπορείτε να αγοράσετε άλλο ένα και να ξαναδοκιμάσετε την τύχη σας.

Ζωή – Σωθήκαμε! Ήταν πολύ ωραίο για να είναι αληθινό.

Χαρίλαος – Τότε πού είναι το δελτίο του λόττο; Του είχα πουλήσει ένα, το θυμάμαι καλά!

Ερασμία – Λέτε να του το έκλεψαν;

Όλοι κοιτάζουν πρώτα τους νεκροθάφτες, που αγανακτούν. Έπειτα στρέφονται στην Κίτσα, η οποία έχει αποτραβηχτεί σε μια γωνιά. Ο Χαρίλαος την πλησιάζει.

Χαρίλαος – Τι κρατάτε εκεί; (Προσπαθεί να της ανοίξει το χέρι.) Δεν το αφήνει με τίποτα, η πονηρή! (Η Φρόσω καταφέρνει να της πάρει το δελτίο.)

Ζωή – Λοιπόν;

Φρόσω – Αυτή τη φορά είναι κανονικό δελτίο λόττο! (Το κοιτάζει.) Ωχ...

Ζωή – Τι έγινε πάλι;

Φρόσω – Δεν είναι οι έξι αριθμοί που συνήθιζε να παίζει!

Κίτσα – 23, 11, 19, 30, 16, 5.

Νεφέλη – Ορίστε;

Χαρίλαος – Ο ανόητος! Αυτή τη φορά πρέπει να έπαιξε άλλα νούμερα!

Νεφέλη – Ε και;

Φρόσω – δεν είναι λοιπόν αυτός που κέρδισε.

Νεφέλη – Μήπως να τελειώνουμε επιτέλους μ' αυτή την κωμωδία;

Ερασμία – Και τι νούμερα έπαιξε αυτή τη φορά, αν όχι εκείνα που είχε βγάλει από τον ΑΜΚΑ του;

Κίτσα – 23, 11, 19, 30, 16, 5.

Φρόσω – Αυτά εδώ. (Της δείχνει το δελτίο.)

Ερασμία – Μα... αυτά τα νούμερα τα πήρε από το κινητό μου! Θα είδε τον αριθμό μου στην αγγελία του περιοδικού... Ο μπαγάσας! Μια στιγμή... Πού είναι το κινητό μου;

Χαρίλαος – Δεν το βρήκα. Πάρε από το σταθερό τον αριθμό σου, να το εντοπίσουμε από το κουδούνισμα. (Η Ερασμία καλεί. Ακούγεται το κινητό να χτυπά μέσα από το φέρετρο.)

Φρόσω – Μα τι δουλειά έχει εκεί μέσα;

Ερασμία – Και πως θα πάρω εγώ το κινητό μου; Το χρειάζομαι. Περιμένω σημαντικά τηλεφωνήματα.

Η Ερασμία κλείνει το σταθερό. Η κλήση σταματά. Αμέσως μετά, το κινητό ξαναχτυπά, αυτή τη φορά από μόνο του. Όλοι κοιτάζουν αποσβολωμένοι το φέρετρο.

Ερασμία – Μη με κοιτάτε έτσι! Αυτή τη φορά δεν το καλώ εγώ!

Χαρίλαος (στους νεκροθάφτες) – Έβαλε αγγελία γνωριμιών στο περιοδικό «Κυνηγός και Φύση». Φοβάμαι πως δεν θα σταματήσει να χτυπάει...

Ευθύμης – Κυνηγάτε; Δεν λυπάστε τα κακόμοιρα τα ζώακια;

Ζήσης (αγανακτισμένος) – Αν ήξερα ότι θα είχε τόση κίνηση αυτό το φέρετρο, θα του έβαζα πορτάκια σαν σαλούν! Είστε σίγουροι ότι δεν ξεχάσατε τίποτε άλλο μέσα;

Ο Ζήσης σηκώνει απρόθυμα το καπάκι. Ξαφνικά, ένα χέρι βγαίνει από το φέρετρο και του δίνει το κινητό, που συνεχίζει να χτυπά. Ο Ζήσης το παίρνει σαν να μην τρέχει τίποτα και το δίνει στην Ερασμία.

Ζήσης – Ευχαριστώ.

Ερασμία – Παρακαλώ;...

Η Ερασμία, που έχει ήδη απαντήσει με υπερβολικά γλυκιά φωνή, βλέπει ότι όλοι την ακούν και απομακρύνεται για να συνεχίσει τη συνομιλία της. Οι νεκροθάφτες ξανακλείνουν το φέρετρο.

Χαρίλαος – Και τότε... ποιος είναι ο νικητής;

(Ανεβαίνει από το υπόγειο ο Ιωσήφ ουρλιάζοντας και χοροπηδώντας)

Ιωσήφ – Δεν το πιστεύω! Κέρδισα! Κέρδισα το λόττο! Μόλις άκουσα ξανά τους τυχερούς αριθμούς στο ραδιόφωνο. Κι εγώ είχα παίξει το δελτίο εδώ, προχθές!

Χαρίλαος – Μόνο στους κωλόφαρδους χαμογελάει η τύχη!

Ερασμία – Συγχαρητήρια... Πώς σας λένε;

Ιωσήφ – Ιωσήφ.

Ερασμία – Ιωσήφ; Εσάς περίμενα σαν τον Μεσσία!

Ιωσήφ – Κι εσείς; Ε, λοιπόν, εδώ είμαι! (Στον Χαρίλαο.) Κερνάω όλο το μαγαζί!

(Χτυπάει το κινητό της Ερασμίας πάλι. Το κλείνει χωρίς να απαντήσει)

Ερασμία – Τέλος. Η περίοδος του κυνηγιού έκλεισε.

(Χτυπάει το τηλέφωνο)

Φρόσω – Καφενείο «Το Τέρμα», παρακαλώ; (Προς όλους.) Από το νεκροταφείο είναι. Ο νεκροθάφτης ρωτάει αν η κηδεία θα γίνει σήμερα ή αύριο.

Ζήσης – Για σήμερα είναι αλλά δεν βιαζόμαστε. Πες του να έρθει να πει μαζί μας ένα ποτηράκι.

Ιωσήφ (δείχνει το φέρετρο) – Κι αυτός ποιος είναι;

Χαρίλαος – Ο κυρ Θανάσης... Μεγάλη ιστορία. (Ψάχνεται.) Μια στιγμή... Πού έβαλα τα κλειδιά σας; (Κοιτάζει το φέρετρο κι ύστερα τον Ζήση.)

Ζήσης – Ωχ, όχι πάλι!

Χαρίλαος – Τι να σου σερβίρω για να σου περάσουν τα νεύρα;

Ευθύμης – Καημένος κυρ Θανάσης... Πραγματικά δεν τον θέλει η τύχη. (Χτυπά τρεις φορές το φέρετρο.) Ούτε να τσουγκρίσει μαζί μας δεν μπορεί!

Το καπάκι του φέρετρου ανασηκώνεται. Ο Θανάσης σηκώνεται καθιστός, αφήνοντας τους πάντες άφωνους. Ο Χαρίλαος, ο Ζήσης και οι υπόλοιποι μένουν ακίνητοι με τα ποτήρια τους στον αέρα.

Θανάσης – «Αναπαύσου εν ειρήνη», σου λένε... Σιγά την ανάπαυση! Ούτε στον άλλο κόσμο δεν βρίσκει κανείς ησυχία!

Θανάσης (αρπάζει ένα ποτήρι και το σηκώνει) – Άντε, ένα τελευταίο! Για τον δρόμο...

ΤΕΛΟΣ

Σχετικά με τον συγγραφέα

Ο **Jean-Pierre Martinez** είναι Γάλλος θεατρικός συγγραφέας και σεναριογράφος, με ισπανικές ρίζες. Γεννήθηκε το 1955 στο Auvers-sur-Oise της Γαλλίας. Ξεκίνησε την καλλιτεχνική του πορεία ως ντράμερ σε διάφορα ροκ συγκροτήματα, εργάστηκε ως σημειολόγος στον χώρο της διαφήμισης και στη συνέχεια ως σεναριογράφος για την τηλεόραση, προτού αφοσιωθεί στη συγγραφή θεατρικών έργων.

Έχει γράψει **123 θεατρικά έργα**, κυρίως κωμωδίες, που εκτείνονται από την κοινωνική σάτιρα έως το θέατρο του παραλόγου. Τα έργα του έχουν μεταφραστεί σε πολλές γλώσσες και έχουν παρουσιαστεί σε περισσότερες από 100 χώρες, και στις πέντε ηπείρους.

Τα κείμενα των θεατρικών έργων του διατίθενται δωρεάν για ανάγνωση και λήψη από την επίσημη ιστοσελίδα του:

<https://jeanpierremartinez.net>

Κάθε δημόσια παράσταση, επαγγελματική ή ερασιτεχνική, με ή χωρίς εισιτήριο, απαιτεί προηγούμενη άδεια και καταβολή των προβλεπόμενων πνευματικών δικαιωμάτων. Για την εξασφάλιση άδειας παράστασης, οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να επικοινωνούν με τον συγγραφέα ή με τον αρμόδιο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων στη χώρα τους.

Επικοινωνία με τον συγγραφέα:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Πνευματικά δικαιώματα

Το παρόν έργο προστατεύεται από τη νομοθεσία περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Η δωρεάν διάθεσή του για ανάγνωση δεν συνεπάγεται παραχώρηση δικαιωμάτων αναπαραγωγής, διασκευής ή δημόσιας παράστασης. Κάθε μη εξουσιοδοτημένη χρήση του, εν όλω ή εν μέρει, μπορεί να επιφέρει τις προβλεπόμενες από τον νόμο κυρώσεις.

Avignon – 2026

© La Comédiathèque – ISBN 978-2-38602-318-7

<https://comediatheque.net/>

Κείμενο διαθέσιμο για δωρεάν λήψη